

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

24

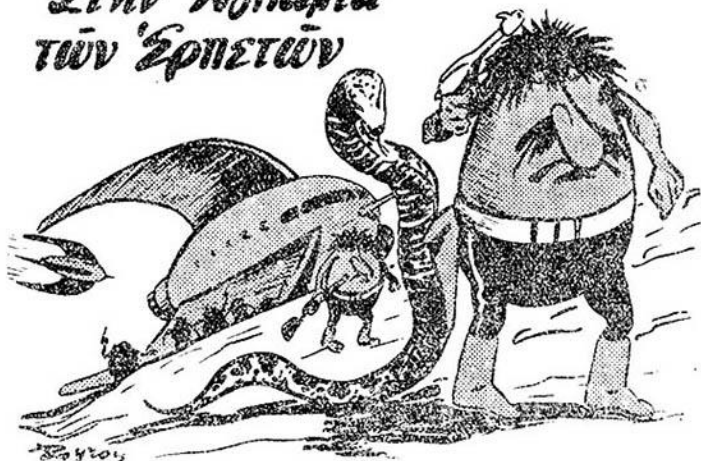
Στὴν Ἀγκαλιά

τῶν

Ἑρπετῶν

Στὴν Ἀγκαλιά τῶν Ἑρπετιῶν

Ὁ ἥλιος
τοῦ Κοντοστούπη

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-

ΠΗΣ, ὁ κωμικός νάνος καὶ στενός φίλος τοῦ δημοσιογράφου Τζίμ Μπάρτον, ἔχει κυριευθῇ ἀπὸ μιὰ καινούργια μανία. Ἡ δειλὴ ψυχὴ του δὲν ὀνειρεύεται πιά θριαμβευτικὰ κυνήγια ἐναντίον ἀγρίων θηρίων ἢ μεγάλες νίκες ἐναντίον ἐγκληματιῶν καὶ τεράτων!

Τὸ ὄνειρο τοῦ Κοντοστούπη εἶναι τώρα νὰ γίνῃ μέγας... ἀστρονόμος! Ἔχει στήσει στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζίμ Μπάρτον ἕνα μικρὸ τηλεσκόπιο, πού τὸ ἀγόρασε μὲ τίς οἰκονομίες του, καὶ κάθε νύχτα ψάχνει μ' αὐτὸ τὸν οὐρανό. Θέλει νὰ ἀνακαλύψῃ

κανένα ἀγνωστο ἄστρο καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τό... ὄνομά του!

— Θὰ γίνω ξακουστός!, λέει στὸ φίλο του τὸν Τσιπιτσιπ. Θὰ γίνω διάσημος! Θὰ λένε ὅλοι: Αὐτὸ ἐκεῖ εἶναι τὸ ἄστρο τοῦ μεγάλου ἀστρονόμου Κοντοστούπη!

Ὁ Τσιπιτσιπ, πού εἶναι ἕνα μικροσκοπικὸ τερατάκι μὲ μεγάλα ὄρθια αὐτιά καὶ ράμφος πουλιοῦ, γελάει κοροϊδευτικά!

— Χά, χά, χά! Πότε ἐπιτέλους θὰ ἀνακαλύψῃς τὸ ἄστρο σου, Κοντοστούπη; Καὶ πῶς θὰ καταλάβῃς ἂν εἶναι.. βαφτισμένο ἢ ἀβάφτιστο;

Ὁ Κοντοστούπης μορφαίνει περιφρονητικά μὲ τόσο ἀστεῖο τρόπο, ὥστε κάνει ὅλους τοὺς παρισταμένους νὰ βάλουν τὰ γέλια.

Κοντά στον Κοντοστούπη και στο τηλεσκόπιό του είναι καθισμένοι ο Τζιμ Μπάρτον, ή όμορφη γυναίκα του Έλσα, ο γυιός τους Ντάνυ, ένα δεκατετράχρονο αγόρι με ξευπνο μούτρο και αθλητικό σώμα, και η κόρη τους Ντιάνα, ένα όμορφο και χαριτωμένο κοριτσάκι δώδεκα χρονών.

— Τσιπιτσιπί! λέει ο Κοντοστούπης αύστηρά. Είσαι θάλασσας! Μέσα στο σαλόνι, πάνω στο τραπέζι, έχω ένα χάρτη του Ουράνου. Όταν ένα άστρο δεν υπάρχει στο χάρτη αυτό, είναι άγνωστο και άβυσσος σαν... έσένα, παλιοειδωλόλατρη!

Κολλάει το μάτι του στο τηλεσκόπιο και αρχίζει να το κουνάει δεξιά κι αριστερά, πάνω και κάτω, ψάχνοντας τον ουράνο.

Ξαφνικά, οί φίλοι του βλέπουν το κορμί του να αναπηδάει σαν να τον είχαν δαγκώσει, και ακούει μια κραυγή έκπληξης, θριάμβου, τρόμου και φρίκης να θγαίνει από το στήθος του:

— "Α! Χρι... Χρι... Χρι... στουλάκη μου! Θε...ούλη μου! μου! Πα... Παναγίτσα μου! Άγιοι Πάντες! Ήρθε η συντέλεια του κόσμου! Χανόμαστε! Καταπονιζόμαστε! Καιγόμεστε! Διαλυόμαστε! Έξαφανίζ...

— Κοντοστούπη!, φωνάζει ο Τζιμ αύστηρά. Πάψε πιά! Σταμάτα τη φλυαρία και πές μας τί είναι αυτό το τόσο τρομερό πράγμα που βλέπεις! Έ

μείς δε βλέπουμε τίποτα στον ουράνο!

— Βλέ... βλέ... βλέπω, άπαντάει ο νάνος τρέμοντας, βλέπω... Ξ... έναν τεράστιο ήλιο όλο φλόγες να έρχεται προς τη Γη! Δεν έχω ξαναδεί πιο μεγάλο και πιο λαμπερό ήλιο!

Οί άλλοι κυττάζουν πάλι προς τον ουράνο, μά δεν βλέπουν τίποτα, έκτος από τα συνηθισμένα άστρα που τρεμοπαίζουν γλυκά και ειρηνικά.

Ο Τζιμ σηκώνεται, παραμερίζει τον Κοντοστούπη και θάζει το μάτι του στο τηλεσκόπιο.

Αυτό που βλέπει κάνει την καρδιά του να χτυπήσει γοργά. Ο Κοντοστούπης είχε δίκιο! Βλέπει έναν τεράστιο ήλιο που λάμπει έκτυφλωτικά! Το χρώμα του είναι κιτρινωπό και το σχήμα του λίγο μα κρουλό!

— Περίεργο!, μουρμουρίζει. Πώς με το τηλεσκόπιο βλέπω τον ήλιο αυτό και με γυμνό μάτι δε βλέπω απολύτως τίποτα;

Ο Κοντοστούπης έξακολουθεί να παραληρή:

— Είναι ένας ήλιος! Ένας τεράστιος καινούργιος ήλιος! Τόν ανακάλυψα εγώ! Η Γη θα καταστραφεί από τη σύγκρουσή της μαζί του, μά το όνομά μου θα μείνη στην ιστορία! «Ο ήλιος του Κοντοστούπη!» θα λένε. «Ο ήλιος του Κοντοστούπη κατέστρεψε τη Γη!»

— Ποιός θα το λέει αυτό,

Κοντοστούπη, αφού ή Γή θα καταστραφή; ρωτάει ό Ντάνυ κοροϊδευτικά.

Ο Τζίμ, κατάπληκτος και σαστισμένος, τραβάει τό μάτι του από τό τηλεσκόπιο, κυττάζει πάλι στόν ούρανό και ξεσπάει σέ άκράτητα γέλια.

— Χά, χά, χά!, κάνει πέφτοντας σέ μιιά πολυθρόνα. Χά, χά, χά! Ο ήλιος τοῦ Κοντοστούπη, έ; Χά, χά, χά!

Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος από άγανάκτηση.

— Τι γελάς, έ; Τι γελάς; Τι άστείο βλέπεις και χαχανίζεις; Έδω ό κόσμος χάνεται και σένααῖγά σου καθαρίζουνε! Καταλαβαίνω! Ζηλεύεις για τη μεγάλη... δόξα μου!

— Κοντοστούπη!, λέει ό Τζίμ γελώντας ακόμα. Για κύτταξε με προσοχή νά δής πρós τά ποῦ εἶναι στραμμένο τό τηλεσκόπιό σου! Κύτταξε καλά!

Ο νάνος γυρίζει τό κεφάλι του, κυττάζει τό τηλεσκόπιο, κυττάζει πρós τό μέρος όπου εἶναι στραμμένο και λέει:

— Εἶναι στραμμένο πρós... πρós... πρós... "Άγιοι Πάντες! Ο έξαποδω μου τό σκάρωσε αυτό τό φιάσκο;

— Τό τηλεσκόπιό σου εἶναι στραμμένο πρós τόν... ηλεκτρικό γλόμπιο πού κρέμεται από τό στύλο της γωνίας!, λέει ό Τζίμ. Αυτός ήταν ό ήλιος τοῦ Κοντοστούπη! Ένας ηλεκτρικός γλόμπος!

Ένω ό Κοντοστούπης, με τά δόντια σφιγμένα από ντρο-

πή και λύσσα, διορθώνει τό τηλεσκόπιό του, οί άλλοι γύρω γελοῦν και τόν πειράζουν.

— Ο ήλιος τοῦ Κοντοστούπη!, λέει ό Τσιπιτσιπί με τη στριγγή φωνή του. Ντέν υπάρχει μεγαλύτερος ήλιος από τόν ήλιο τοῦ Κοντοστούπη! Ντέν...

Σωπαίνει, βλέποντας τό νά νο νά αναπηδάει πάλι και νά μουρμουρίζει:

— Αυτή τη φορά δέν κάνω λάθος! Τό βλέπω! Τό βλέπω πού φωσφορίζει και ταξι-δεύει! Μά δε θα πω τίποτα σέ κανένα! Θά...

Γεμάτος περιέργεια, ό Τζίμ παραμερίζει πάλι τόν Κοντοστούπη και θάζει τό μάτι του στο τηλεσκόπιο.

— Για νά δω τι τρομερό άνακάλυψες πάλι! Μήπως κανένα... Διάβολο! Αυτή τη φορά δέν έπεσες έξω; Τι εἶναι αυτό; Εἶναι φωτεινό και κινείται! Κινείται πρós τη Γή με άπίστευτη ταχύτητα! Εἶναι... εἶναι ένα τεράστιο πλανητόπλοιο! Νάι! Ένα γιγάντιο πλανητόπλοιο με όλα τά παραθυράκια του φωτισμένα! Έρχεται από τό άχανές διάστημα τών άστρων και κατευθύνεται πρós τη Γή!...

Εἰσβολή
τών 'Ακεφάλων

 ΗΝ ἴδια ώρα τά γραφεία τοῦ Προέδρου της 'Αμερικής, τοῦ Πρωθυπουργοῦ της 'Αγγλίας και τοῦ Προέδρου της Ρωσίας εἶναι άναστατωμένα.

"Ανθρωποι μπαινοθγαίνουν θιαστικοί και ταραγμένοι, παρὰ δίδοντας τηλεγραφήματα και μηνύματα στους τρεις ἀρχηγούς τῶν κρατῶν. Τὰ τηλεφῶνα κουδουνίζουν και στρατηγοί, ναύαρχοι και ἀεροπόροι κουβεντιάζουν ὄρθιοι μπροστὰ σὲ χάρτες.

Οἱ ἀσύρματοι θρίσκονται σὲ ἀδιάκοπη λειτουργία μεταδίδοντας ἀπὸ κράτος σὲ κράτος ἄσχημα και ἀνησυχητικά νέα:

«Ἐδῶ, Ἀγγλία!, λέει τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀγγλου Πρωθυπουργοῦ πρὸς τοὺς Προέδρους τῆς Ἀμερικῆς και

Βόες ὤρμησαν ἐναντίον τους

τῆς Ρωσίας. Τὸ Ἀστεροσκοπείο τοῦ Γκρήνουιτς ἀνέφερε, ὅτι ἓνα γιγαντιο πλανητόπλοιο, δέκα φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πιο μεγάλο ὑπερωκεάνειο, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του! "Ἐρχεται ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι τοῦ μεγάλου Γαλαξία και ἡ πορεία του δείχνει ὅτι θὰ προσγειωθῇ κάπου στὴ δυτικὴ Ἀμερικὴ! "Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ μεταφέρῃ τὸ τεράστιο αὐτὸ πλανητόπλοιο στρατὸ εἰσβολῆς ἀπὸ κάποιο ἄλλο ἄστρο, διατάξαμε γενικὸ πολεμικὸ συναγερμὸ τῶν στρατιωτικῶν, ναυτικῶν και ἀεροπορικῶν δυνάμεών μας! Ρουκετοπλάνα ἀπογειώθηκαν κιόλας γιὰ νὰ συναντήσουν τὸ πλανητόπλοιο, πρὶν αὐτὸ προσγειωθῇ. Οἱ ἀστρονόμοι τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Γκρήνουιτς ὑπολογίζουν ὅτι τὸ πλανητόπλοιο, μὲ τὴν ταχύτητα που ταξιδεύει, θὰ προσγειωθῇ λίγο μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, αὐριο τὸ πρωῒ! Εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ στείλουμε δυνάμεις ἀλεξιπτωτιστῶν, ἀμέσως μόλις τὸ ζητήσῃ ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις..."

Τὸ τηλεγράφημα τοῦ Προέδρου τῆς Ρωσίας λέει περίπου ὅσα και τοῦ Ἀγγλου Πρωθυπουργοῦ και προσθέτει:

«Ὁ ἀεροπορικὸς στόλος μας εἶναι ἔτοιμος γιὰ δράσι. Ἀεροπλάνα μὲ ἀτομικὲς θόμβες περιμένουν διαταγὰς γιὰ νὰ ἀπογειωθοῦν και νὰ χτυπήσουν τοὺς εἰσβολεῖς. Οἱ πολεμικὲς δυνάμεις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως εἶναι στὴ δι-

άθεσι της αμερικανικής κυβερνήσεως, γιατί οι εισβολείς αυτοί, που έρχονται από άλλους κόσμους, απειλούν όλόκληρη την ανθρωπότητα!»

Ο Πρόεδρος της Αμερικής συσκέπτεται με τους αρχηγούς των στρατιωτικών δυνάμεων της χώρας του.

— Τρεις τρόποι υπάρχουν, λέει ο αρχηγός του Γενικού Έπιτελείου, για να αντιμετωπίσουμε την εισβολή αυτή. Ο ένας είναι να στείλουμε αεροπλάνα στη στρατόσφαιρα και να χτυπήσουμε εκεί πάνω με βλήματα ατομικής ενέργειας τον έχθρο! Αμφισβώλλω όμως αν μία τέτοια επίθεση θα είχε αποτέλεσμα, γιατί το πλανητόπλοιο είναι πολύ μεγάλο και φαίνεται πολύ καλά θωρακισμένο. Ο δεύτερος τρόπος είναι να συγκεντρώσουμε στρατεύματα στην Καλιφόρνια, όπου φαίνεται πως θα προσγειωθεί το πλανητόπλοιο, και να τους χτυπήσουμε καθώς θα θγαίνουν έξω! Μά κι αυτό είναι επικίνδυνο για μας, γιατί δεν ξέρουμε ακόμα με τι αντιπάλους έχουμε να κάνουμε και τι όπλα διαθέτουν! Έξ' άλλου, αν γίνουν μεγάλες μάχες εκεί και μάλιστα με ατομικά όπλα, θα εξοντωθεί ο άμαχος πληθυσμός της Καλιφόρνιας! Ο τρίτος τρόπος είναι να διατάξουμε να απομακρυνθεί ολόκληρος ο άμαχος πληθυσμός από την Καλιφόρνια μέσα στο διάστημα της νύχτας! "Όταν θα προσγειωθούν οι εισβολείς, θα στείλουμε αναγνωρι-

Ο 'Ακέφαλος διπλασιάστηκε!

στικά αεροπλάνα και περιπόλους για να εξακριβώσουν με ποιους έχουμε να κάνουμε!... Τι λέτε, κύριοι; Συμφωνείτε; Έχει κανείς να προτείνει κανένα διαφορετικό σχέδιο;

— Συμφωνώ απολύτως!, λέει ο αρχηγός του στόλου.

— Κι' εγώ!, συμπληρώνει ο αρχηγός της αεροπορίας.

— Πολύ καλά!, λέει ο Πρόεδρος της Αμερικής. Θα δώσω άμέσως τις απαραίτητες διαταγές και θα κινητοποιήσω κάθε μεταφορικό μέσο, αυτοκίνητα, σιδηροδρόμους, αεροπλάνα και βαπόρια, για να αδειάσω την Καλιφόρνια από τον πληθυσμό της!

Λίγο αργότερα, οι ραδιο-

σταθμοί ολόκληρης της 'Αμερικής μεταδίδουν το ακόλουθο παράξενο μήνυμα:

«Προσοχή! Προσοχή! Προς το λαό της Καλιφόρνιας! 'Η αμερικανική κυβέρνηση καλεί το λαό να είναι έτοιμος να απομακρυνθῇ άμέσως από την Καλιφόρνια με τάξι και ήσυχία! Σοβαρός κίνδυνος εισβολῆς άπειλεί τῇ Γῇ και φαίνεται ότι ἡ Καλιφόρνια θά ύποστῇ πρώτη τὴν εισβολή! 'Η κυβέρνηση θά διαθέσῃ ὅλα τὰ άπαραιτήτα μεταφορικά μέσα γιά τὴν άπομάκρυνσι τοῦ πληθυσμοῦ. Πρέπει ὅμως νά διατηρήσουν ὅλοι τὴν ψυχραιμία τους. 'Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις θά φρουροῦν ὅλη τὴν περιοχή καὶ θά πατάξουν ἀμείλικτα καὶ αὐστηρά κάθε ἀπόπειρα κλοπῆς καὶ ληστείας! Οἱ τοπικές ἀρχές θά καθορίσουν ποῦ θά συγκεντρωθοῦν οἱ κάτοικοι κάθε χωριοῦ καὶ κάθε πόλεως γιά νά ἐπιβιβασθοῦν στὰ μεταφορικά μέσα...»

'Η νύχτα προχωρεῖ ἀργά. Κάθε τόσο φτάνουν στὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου εἰδήσεις, ὅτι ἡ ἐκκένωσις τῆς Καλιφόρνιας ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ συμπεληρώνεται γοργά. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, φτάνει ἕνα τηλεγράφημα:

«'Ο πληθυσμὸς τῆς Καλιφόρνιας ἀπομακρύνθηκε ἔντελως. 'Η περιοχή εἶναι τώρα ἔρημη καὶ μόνο κατοικίδια ἢ ἄγρια ζῶα περιφέρονται σ' αὐτήν!...»

Περνοῦν μερικά λεπτά καὶ

ἕνας ἄνθρωπος μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ προέδρου λέγοντας με ταραχή:

— Τὸ ἰλιανητόπλοιο προσγειώθηκε!

— Δόστε άμέσως διαταγή νά ἀπογειωθοῦν ἀναγνωριστικά ἀεροπλάνα καὶ νά ξεκινήσουν ἀνιχνευτικές περίπολοι! λέει ὁ πρόεδρος τῆς 'Αμερικής.

'Ο ἄνθρωπος θγαίνει τρέχοντας. 'Ο Πρόεδρος, με τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὴν αὐπνία, γυρίζει σὲ μιὰ συσκευή ραδιοσυρμάτου, ποῦ εἶναι τοποθετημένη σ' ἕνα τραπέζι δίπλα του, πιέζει ἕνα κουμπὶ καὶ περιμένει...

Ξαφνικά, μιὰ φωνὴ ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή.

«'Εδῶ σηναγοῦς Χάστον, ἀρχηγὸς τοῦ ἀνιχνευτικοῦ σηνηοὺς ἀεροπλάνων! Τὸ πλανητόπλοιο ἔχει προσγειωθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ Λὸς Άντζελες καὶ οἱ ἐπιβάτες του ἀρχίζουν νά θγαίνουν ἔξω! Εἶναι, Θεέ μου!... Εἶναι κοντόσωμα πλάσματα ποῦ μοιάζουν με ἀνθρώπους χωρὶς... κεφάλια! Εἶναι... ἀκέφαλοι!...

— 'Ακέφαλοι! μουρμουρίζει ὁ Πρόεδρος ριγώντας ἀπὸ φρίκη. 'Ακέφαλοι! 'Ο Θεὸς νά θάλῃ τὸ χέρι του!...

'Η φωνὴ τοῦ σηναγοῦ ἀκούγεται πάλι μέσα ἀπὸ τὴ ραδιοσυσκευή:

«'Αρχίζουν νά μᾶς χτυποῦν με παράξενα ἀντιαεροπορικά πυροβόλα, ποῦ σκορπίζουν στὸν ἀέρα μικρὲς πύρινες μπάλες!... Θά τοὺς βομβαρδίσουμε!...»

‘Ο Πρόεδρος της ‘Αμερικής ακούει μερικούς ύποκωφους γδούπους. Είναι οι βόμβες που σκάζουν. ‘Επειτα ή φωνή του σηναγοῦ λέει με ἀπερίγραπτο τρόπο:

«Καταπληκτικό! ‘Απίστευτο! Οἱ βόμβες μας δὲν τοὺς σκοτώνουν! ‘Απεναντίας κάθε ‘Ακέφαλος πὺ χτυπιέται ἀπὸ βόμβα γίνεται... ὦχ! Μᾶς ἐχτύπησαν! Πε... πεθαίνω! Κύ... κύριε Πρόε...δρε, ἀπαγορέψτε κάθε βομβαρδισμό! Δέν... πρέπει νά... τοὺς ἐπι... τεθοῦμε ἄλλο! Κάθε χτύπημα πὺ δέχονται τοὺς... τοὺς... τοὺς...»

‘Η ραδιοσυσκευὴ βοῦβαίνει. Ταί. ‘Ο Πρόεδρος τὴν κυττάζει με σφιγμένα τὰ δόντια του. Τὶ σήμαιναν τὰ λόγια τοῦ σηναγοῦ; Γιατί δὲν πρέπει νὰ βομβαρδίσουν τοὺς ‘Ακέφαλους; Τὶ τοὺς κάνουν τὰ χτυπήματα; Ποιὸ φριχτὸ μυστήριον κρύβεται πίσω ἀπ’ ὅλα αὐτά;

‘Η ἀνθρωπότης διατρέχει ἐνα μεγάλο κίνδυνο, ἔναν κίνδυνο ἄγνωστο καὶ ἀλλόκοτο καὶ γι’ αὐτὸ ἀκόμα πιὸ τρομερὸ καὶ πιὸ φριχτό!

«Πῶς θὰ σωθοῦμε; σκέπτεται με ἀπόγνωσι ὁ Πρόεδρος. Ποιὸς θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τοὺς εἰσβολεῖς αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ βομβαρδίσουμε; Καί... γιατί δὲν πρέπει νὰ τοὺς βομβαρδίσουμε; Θεέ μου! Θὰ τρελλαθῶ! Πρέπει νὰ καλέσω τὸν ‘Υπεράνθρωπο! Είναι ὁ μόνος πὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ κάτι. ‘Ο μό-

νος πὺ μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον!...»

Σηκώνεται, πηγαίνει κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ γυρίζει ἐνα κουμπί. Μιά τρύπα ἀνοίγει κι’ ὁ Πρόεδρος λέει με ταραγμένη φωνή:

«Προσοχή! ‘Ο Πρόεδρος τῆς ‘Αμερικῆς καλεῖ τὸν ‘Υπεράνθρωπο! ‘Η ‘Αμερικὴ καὶ ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύουν! ‘Υπεράνθρωπε, ἀπάντησέ μου ἀμέσως!»

‘Αποστολὴ
στὴν Καλιφόρνια

Τὸ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον παρακολουθοῦν ὅλοι με ἀγωνία τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων, καθισμένοι μπροστὰ στὸ ραδιόφωνο, πὺ μεταδίδει ἀδιάκοπα εἰδήσεις γιὰ τὴν τρομακτικὴ εἰσβολή.

‘Ο Κοντοστούπης, χλωμὸς ἀπὸ τὸ φόβο του, τρέμει σὰν τὸ ψάρι καὶ μουρμουρίζει ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦν νευρικά μεταξύ τους:

— ‘Α... ‘Α... ‘Α... κέφαλοι! Θεὸς φυλάει! Ξόρκια, ξόρκια! ‘Ο ‘Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι’ ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ! Φτοῦ, φτοῦ, φτοῦ! Πᾶμε χαμένοι! ‘Α... κέφαλοι! Παναγίτσα μου! Λέτε νᾶναι οἱ... ψυχῆς ὄλων ἐκείνων, πὺ τοὺς ἔκοψαν τὰ κεφάλια οἱ δῆμιοι ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ ὡς σήμερα, κι’ ἔρχονται τώρα γιὰ νὰ μᾶς κόψουν τὰ... δικὰ μας κεφάλια καὶ νὰ τὰ θᾶ-

λουν στη θέσι τῶν δικῶν τους; Δέν... δέν τὸ θέλω αὐτό! Τό... τὸ θέλω τὸ.. κεφαλὰ κι μου! Δέν θέλω νὰ γίνω... 'Ακέφαλος! "Ωχ! Μὲ... μαχαίρωνουνε!

Καὶ ὁ Κοντοστούπης ἀναπηδάει, σὰν νὰ τὸν εἶχαν πραγματικά μαχαιρώσει, ἀκούγοντας τὸ τηλέφωνο νὰ κουδουνίζει!

Ὁ νάνος κυττάζει καχύποπτα τὴν τηλεφωνικὴ συσκευή κι' ἐπειτα σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ μурμουρίζοντας! «Δέν μοῦ ἀρέσει καθόλου ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο κουδου-

Ὁ Κοντοστούπης ἄρχισε νὰ παίξει ἕναν παράξενο σκοπό...

νίζεις, φιλαράκο μου!»

— Ἐμπρός!, λέει. Ἐδῶ οἰκία Τζίμ Μπάρτον... Ναι, ὁ ἴδιος ὁ Κοντοστούπης! Τί; Ἔ; Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ἡλιος»; Λέγετε, κ. διευθυντά μου! Ὁ δημοσιογράφος Κοντοστούπης εἶναι στὴ διάθεσί σας! Πῶς; Τί εἶπατε; Ἀκούω καλὰ ἢ μὲ γελοῦν τ' αὐτιά μου; Στὴ... στὴν Καλιφόρνια; Παναγίτσα μου! Δέ... δέ... δέν πάω! Θά... θὰ μὲ φᾶνε τὰ ἀκέφαλα φαντάσματά! Δέν... Κύριε διευθυντά! Μὴν κλείνετε τὸ τηλέφωνο! Μὴ! Θεοῦλη μου!

Παρατάει τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ πέση σὲ μιὰ πολυθρόνα, μурμουρίζοντας:

— Τί νὰ κάνω, Χριστουλάκη μου; Τί νὰ κάνω; Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος μου μὲ διέταξε νὰ πάω στὴν... Καλιφόρνια νὰ κάνω ρεπορτάζ γιὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Ἀκεφάλων!... Κάηκα, κάηκα, κάηκα! Πέθανα, χάθηκα, ἐξαφανίστηκα, ἔσθησα! Λογαριάστε με γιὰ πεθαμένο κιόλας! Οἱ Ἀκέφαλοι θὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι καὶ θὰ γίνω μιὰ... ἀκέφαλη ψυχὴ, ποῦ θὰ γυρίζει ψάχνοντας νὰ... θρῆ τὸ κεφάλι τῆς! Τὸ κακὸ εἶναι πῶς δέν μπορῶ νὰ μὴν πάω, γιατί θὰ μὲ ἀπολύσουν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα! "Ωχ, Θεοῦλη μου, καίλες!...

Σηκώνεται καὶ θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Φεύγω!, λέει μὲ ραγισμένη φωνή. Θὰ πάω μὲ ἀε-

ροπλάνο στην Καλιφόρνια! Γεια σας! Σας βλέπω για τελευταία φορά! "Όταν θα γυρίσω, δε θάχω μάτια για να σας βλέπω, γιατί δε θάχω κεφάλι!

Βγαίνει από το δωμάτιο. 'Ο Τζιμ Μπάρτον κάνει να σηκωθεί για να τον σταματήσει και να του πη ότι θα πήγαινε μαζί του, μα την ίδια στιγμή μία φωνή ακούγεται από ένα μικρόφωνο κρεμασμένο στον τοίχο:

«Προσοχή! 'Εδω ο Πρόεδρος της 'Αμερικής! Καλώς τον 'Υπεράνθρωπο! Πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό! 'Υπεράνθρωπε, απάντησέ μου άμέσως!»

'Ο Τζιμ Μπάρτον πηγαίνει κοντά στο μικρόφωνο, γυρίζει ένα κουμπί και λέει:

«'Εδω 'Υπεράνθρωπος! Λέγετε κ. Πρόεδρε!»

«Θα άκουσες για την εισβολή των 'Ακεφάλων, δεν είν' έτσι; Φαίνεται ότι συμβαίνει κάτι τρομακτικό στην Καλιφόρνια! "Ενας πιλότος, που σκοτώθηκε εκεί, μου είπε, μία στιγμή πριν πεθάνη, να σταματήσουμε κάθε θορυβισμό! Δεν ξέρω τι κρύβεται πίσω απ' αυτό, αλλά νομίζω ότι πρέπει να έπεμθής! Είσαι ο μόνος που μπορεί να ανακαλύψει τι συμβαίνει! Πολύ φοβούμαι ότι πρόκειται για κάτι που πρώτη φορά γνωρίζει ο άνθρωπος! "Ίσως οί 'Ακέφαλοι διαθέτουν νέα όπλα με τρομακτική καταστρεπτικότητα!...»

«Πολύ καλά, κ. Πρόεδρε!

Καθάλλα σε μεγάλα φιδία!..

Θα φύγω άμέσως για την Καλιφόρνια μαζί με τα παιδιά μου! 'Ελπίζω να είναι ύπερβολικοί οί φόβοι σας...»

Κλείνει το megάφωνο, γυρίζει και τρέχει στην πόρτα.

— Κοντοστούπη!, φωνάζει Κοντοστούπη!

Κανένας δεν του απαντάει. 'Ο νάνος έχει φύγει κιόλας. Στο πρόσωπο του Τζιμ ζωγραφίζεται ή λύπη. 'Ο καημένος ο Κοντοστούπης πηγαίνει μόνος του στην Καλιφόρνια, όπου ένας καινούργιος, άγνωστος και αλλόκοτος κίνδυνος απειλεί την ανθρωπότητα!...

— Ντάνυ, Ντιάνα!, λέει στα παιδιά του. Έτοιμασθήτε! Φεύγουμε για την Καλιφόρνια! Έλσα μην άνησυχής για μās! Έχουμε αντιμετωπίσει χειρότερους κινδύνους ως τώρα! Θα νικήσουμε και τώρα! Γρήγορα, παιδιά! 'Ο Κοντοστούπης τας, οεύει μόνος του για την Καλιφόρνια και άνησυχώ για τη ζωή του!

Λίγα λεπτά αργότερα, ό Τζιμ, ό Ντάνυ και ή Ντιάνα στέκονταν στή θεράντα του σπιτιού. Είναι ντυμένοι τώρα παραξένα. 'Ο Τζιμ Μπάρτον, πού δέν είναι άλλος από τόν ξακουστό 'Υπεράνθρωπο, φορεϊ μιά κόκκινη έφαρμοστή στολή με άσπρη μπέρτα κι' ένα «Υ» κεντημένο στο στήθος του. 'Ο Ντάνυ φορεϊ μιά στολή όμοια με τού 'Υπεράνθρωπου με τη διαφορά πώς είναι κίτρινη. 'Ο Ντάνυ είναι ό περίφημος Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υπεράνθρωπου, τό ίνδαλμα τών παιδιών όλου τού κόσμου! 'Η Ντιάνα, πού είναι γνωστή ως ή 'Αστραπή, ή Κόρη τού 'Υπεράνθρωπου, φορεϊ ένα κόκκινο χρυσοκέντητο φόρεμα με άσπρη μπέρτα.

— Έμπρός, παιδιά!, λέει ό 'Υπεράνθρωπος.

'Απλώνουν τά μπράτσα, λυγίζουν τά γόνατά τους και τά τεντώνουν απότομα. 'Απογειώνονται και πετούν στον άέρα, σαν τρία μεγάλα πουλιά!

Γυρίζουν προς την κατεύθυνση της Καλιφόρνιας και άναπτύσσουν καταπληκτική ταχύτητα, πολύ μεγαλύτερη ά-

πό την ταχύτητα άετοϋ, τού άεροπλάνου και της ρουκέτας!

Οί κάτοικοι της Νέας 'Υόρκης πού, συγκεντρωμένοι μπροστά στα μεγάφωνα, παρακολουθούν τις τελευταίες ειδήσεις από την εισβολή τών 'Ακέφαλων βλέπουν τούς 'Υπεράνθρωπους νά περνούν πετώντας πάνω από τούς ούρανοξύστες και τά γεμάτα άγώνια πρόσωπά τους ξαστερώνουν.

— Οί 'Υπεράνθρωποι!, λένε μεταξύ τους. Οί σωτήρες της ανθρωπότητας! Θα μās σώσουν κι' αυτή τη φορά από τόν τρομερό κίνδυνο πού μās άπειλεί!

'Ο ένας γίνεται δύο!...

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

γοργά, οί τρεις φίλοι μας διασχίζουν την 'Αμερική άπ' άκρη σ' άκρη και, μιά ώρα άργότερα, φτάνουν πάνω από Καλιφόρνια, την περιοχή όπου είχαν προσγειωθή οί άλλοκοτοι εισβολείς.

Καθώς πετούν στον άέρα, πάνω από τό Λός 'Αντζελες, βλέπουν έξω από την πόλι ένα τεράστιο πλανητόπλοιο, δέκα φορές μεγαλύτερο από ένα... ύπερκεάνιο!

Είναι προσγειωμένο σ' ένα κάμπο. Μικρόσωμοι άνθρωποι βγαίνουν από μέσα του κρατώντας μεγάλα πιστόλια στα χέρια.

Στό αντίκρουμά τους, ό 'Υπεράνθρωπος, ό Κεραυνός, κι'

ή 'Αστραπή δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Εἶναι πραγματικά ἀκέφαλοι! "Ἡ μᾶλλον ὁ ἴδιος ὁ κορμὸς τοὺς παίζει ρόλο κεφαλίου. Τὰ μάτια τοὺς, ἡ μὴ τὴ τοὺς καὶ τὸ στόμα τοὺς εἶναι ἐπάνω στὸ στήθος τοὺς! Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ τοὺς, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κανονικά ὁ λαιμὸς, φυτρώνουν πυκνὰ μαλλιά.

— Θεέ μου!, λέει ἡ 'Αστραπή μὲ τρεμάμενη φωνή. Τί ἀποκρουστικά τέρατα εἶναι αὐτά;

Μιὰ μάχη διεξάγεται κάτω ἀνάμεσα στοὺς ἀκέφαλους καὶ σὲ μερικοὺς στρατιῶτες, ποὺ εἶναι ταμπουρωμένοι πίσω ἀπὸ κάτι θράχους. Τὰ ὀπλοπολυθόλα τῶν στρατιωτῶν τερετίζουν ξερνώντας φωτιά καὶ ἀτσάλι. Οἱ σφαῖρες χτυποῦν τὸ πλῆθος τῶν 'Ακέφαλων, χωρὶς ὅμως οἱ φίλοι μας νὰ βλέπουν κανένα ἀπὸ τὰ τέρατα νὰ πέφτῃ!

'Απεναντίας, ἀπὸ τὸ ὕψος ὅπου θρῖσκονται, οἱ 'Υπεράνθρωποι βλέπουν τὸ πλῆθος τῶν 'Ακέφαλων νὰ γίνεται ὄλο καὶ πιὸ πυκνόν.

— "Ὡς προσγειωθοῦμε παιδιά!, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος.

Γέρνουν τὰ κεφάλια τοὺς πρὸς τὰ κάτω καὶ κατεβαίνουν μὲ ὀρμὴ βομβῶν! Προσγειώνονται ἀνάμεσα στοὺς 'Ακέφαλους, ποὺ γυρίζουν καὶ τοὺς ἀντικρύζουν μὲ τὴν κατάπληξι ζωοαφισμένη στὰ πρόσωπα - στήθη τοὺς!

Τὰ ἀλλόκοτα, γεμάτα κα-

κία μάτια τοὺς φαίνονται νὰ ἀναρωτιῶνται: «'Απὸ ποῦ κατέβηκαν αὐτοί; Πῶς βρέθηκαν ἔτσι ξαφνικά ἀνάμεσα μας;»

"Ἐπειτα τὰ δάκτυλα τῶν 'Ακέφαλων πιέζουν τὴ σκανδάλη τῶν πιστολιῶν τοὺς καὶ γλῶσσες γαλάζιας φωτιᾶς ἀναπηδοῦν ἀπὸ τὰ στόματά τοὺς. Συννεφάκια τινάζονται μπροστὰ καὶ χτυποῦν τοὺς φίλους μας στὸ στήθος!

Οἱ 'Υπεράνθρωποι νοιώθουν ξαφνικά, διαπεραστικούς πόνους, μὰ δὲν πέφτουν. Τὸ κορμὶ τοὺς ἔχει τὴ σκληρότητα καὶ συγχρόνως τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσαλίου καὶ ἡ ἀντοχή του εἶναι καταπληκτική!

Οἱ φίλοι μας συνέρχονται σχεδὸν ἀμέσως ἀπὸ τὸν αἰφνιδιασμὸ αὐτὸ καὶ ὀρμοῦν ἐναντίον τῶν τερατωδῶν ἀντιπάλων τοὺς.

Πρώτη ἐπιτίθεται ἡ 'Αστραπή. Τὸ λυγερὸ, ἐλαφρὸ κορμὶ τῆς, ποὺ κούβει ἀπίστευτη δύναμι, τινάζεται μπροστὰ καὶ ἡ μικρὴ μὰ θαυματουργὴ γροθιά τῆς χτυπάει ἕναν 'Ακέφαλο στὸ πρόσωπο - στήθος του!

'Ο 'Ακέφαλος, βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο, κάνει μερικά βήματα πίσω καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀπίστευτο, κάτι ἀφανταστο καὶ καταπληκτικό...

'Ο 'Ακέφαλος χωρίζεται.... στὰ δυό! Δὲν κόβεται στὰ δυό γιὰ νὰ πεθάνῃ, ἀλλὰ γίνεται... δυό!

Ναί! 'Ο ἕνας 'Ακέφαλος γίνεται δυὸ 'Ακέφαλοι! Δυὸ ὁλόκληροι καὶ σωστοὶ 'Ακέ-

φαλοι, απaráλλακτοι ό ένας με τον άλλο!

Ή Άστραπη σταματάει και τρίβει τά μάτια της για νά θεβαιωθή ότι δέν κάνει λάθος.

«Μά... είναι δυνατόν; άναρωτιέται. Τό πλάσμα αυτό διπλασιάστηκε κάτω από τό χτύπημά μου!»

Κυττάζει γύρω της. Βλέπει τόν πατέρα της νά επιτίθεται έναντίον ενός άλλου Άκέφαλου. Βλέπει τήν τρομερή γροθιά του νά κινήται πρός τά έμπρός σάν έμβολο άτμομηχανής και νά χτυπά τó τέρας σάν σφυρί!

Και βλέπει πάλι τόν Άκέφαλο νά τρεκλίξη πρός τά πίσω θογγώντας και νά... γίνεται δυό! Ναι! Νά γίνεται δυό Άκέφαλοι!

Τό ίδιο συμβαίνει πιό πέρα στόν Κεραυνό. Τό παιδί - θαύμα όρμάει έναντίον δυό ταυτοχρόνως Άκέφαλων, πού θρίσκονται ό ένας δεξιά του κι' ό άλλος άριστερά του. Ή δεξιά γροθιά του χτυπάει τόν ένα, ενώ με τό άριστερό πόδι του δίνει μιά συντριπτική κλωτσιά στόν άλλο!

Στή στιγμή, οί δυό Άκέφαλοι γίνονται... τέσσερις! Τέσσερα τέρατα, πού μοιάζουν τ'όνα με τ' άλλο σάν τέσσερες σταγόνες νερό!

Ένα, άπερίγραπτο δέος κυριεύει τόν Ύπεράνθρωπο, τόν πιό μεγάλο ήρωα όλων τών εποχών!

Σ' όλόκληρη τή γεμάτη περιπέτειες, ήρωϊσμούς και νίκες σταδιοδρομία του, σ' όλους τούς ύπέροχους και με-

γαλοπρεπείς άγώνες του έναντίον τών έχθρων τής άνθρωπότητος, δέν είχε συναντήσει ποτέ κάτι παρόμοιο! Πλάσματα πού, όταν τά χτυπάς, δέν πεθαίνουν ούτε τραυματίζονται, αλλά... διπλασιάζονται!

«Δέν είναι δυνατόν!, μουρμουρίζει. Λάθος θά κάνω!»

Και, με τά δόντια σφιγμένα από θυμό, ρίχνεται άνάμεσα στους Άκέφαλους και, σάν τρελλός, αρχίζει νά μοιράζη γύρω χτυπήματα με τά χέρια του, με τά πόδια του και με τό κεφάλι του!

Μά οί αντίπαλοί του δέν σκοτώνονται, μολονότι οί γροθιές του ήρώα μας είναι άρκετά δυνατές για νά έξοντώσουν έναν έλέφαντα ή νά τσακίσουν τό θώρακα ενός τάνκ! Δέν παθαίνουν τίποτα! Σέ κάθε χτύπημα όμως ένας καινούργιος Άκέφαλος γεννιέται! Έτσι, μέσα σέ λίγες στιγμές, οί δέκα Άκέφαλοι πού είχαν ζώσει τόν Ύπεράνθρωπο γίνονται... πενήντα!

Ό φίλος μας σταματάει τόν αλλόκοτο αυτόν άγώνα και τραβιέται πίσω, κάνοντας νόημα στά παιδιά του νά τόν ακολουθήσουν.

Άποσύρεται σέ μικρή άπόστασι από τούς Άκέφαλους, και στέκεται εκεί ακίνητος βυθισμένος σέ σκέψεις.

Είναι φανερό πώς οί γροθιές του όπως κι' οί γροθιές του Κεραυνού και τής Άστραπής δέν μπορούν νά κάνουν κανένα κακό στά τερατώδη και άπίθανα εκείνα πλάσμα-

τα. Ἀπεναντίας, τὰ πολλὰ πλάσιάζουν!

Πρέπει νὰ θρεθῇ κάποιος ἄλλος τρόπος ἐξοντώσεώς τους, κάποιο ἄλλο μέσο καταστροφῆς! "Ἰσως, τὰ ὅπλα μποροῦν νὰ τοὺς σκοτώσουν! "Ἰσως οἱ σφαῖρες...

Παίρνει τὴν ἀπάντησί του σχεδὸν ἀμέσως! Οἱ στρατιῶτες, παίρνοντας καινούργιο θάρρος ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν Ὑπερανθρώπων, θγαίνουν ἀπὸ τὰ ταμπούρια τους μὲ τὰ ὅπλα πολυβόλα τους προτεταμένα καὶ χτυποῦν στὸ πλῆθος τῶν Ἀκέφαλων μὲ ριπὲς σφαιρῶν!

Τὸ ἴδιο φαινόμενο ἐπαναλαμβάνεται. Οἱ σφαῖρες χτυποῦν τὰ τέρατα, μὰ δὲν τὰ τραυματίζουν, οὔτε τὰ σκοποῦν! Κάθε Ἀκέφαλος ὅμως πού τὸν χτυπάει μιὰ σφαῖρα, χωρίζει στὰ δυό, γίνεται δυό Ἀκέφαλοι!

Τὰ τέρατα ἀπαντοῦν μὲ τὰ μεγάλα πιστόλια τους. Τραβοῦν τὴ σκανδάλη καὶ γαλάζιες γλῶσσες φωτιᾶς ἀναπηδοῦν. Συννεφάκια καπνοῦ ἐκτινάσσονται καὶ τυλίζουν τοὺς στρατιῶτες, πού σωριάζονται χάμω σὲ μορφή στάχτης!

Πρὶν οἱ φίλοι μας προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, μέσα ἀπὸ τὸ τεράστιο πλανητόπλοιο χυμᾶει ἔξω μιὰ καινούργια συντροφιά ἀπὸ Ἀκέφαλους. Οἱ Ἀκέφαλοι αὐτοὶ δὲν προχωροῦν θαδίζοντας μὲ τὰ πόδια. Εἶναι καβάλλα σὲ μεγάλα φίδια πού κινοῦνται γοργὰ ἔρποντας! Εἶναι τό... ἵππικὸ

τῶν Ἀκέφαλων, ἓνα φριχτὸ καὶ τρομακτικὸ ἵππικὸ!

Μέσα σὲ λίγες στιγμῆς, οἱ Ὑπερανθρώποι εἶναι ζωσμένοι ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ Ἀκέφαλους καὶ φίδια!

Κοντὰ στοὺς φίλους μας στέκεται τώρα ἓνας Ἀκέφαλος, πού φαίνεται πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Στὰ χέρια του κρατᾷ ἓνα μικρὸ μετάλλينو κουτί μὲ μιὰ κεραία.

Μιὰ σιωπηλὴ φωνὴ λέει μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τῶν παιδιῶν του:

«Δὲ σὰς μιλῶ μὲ τὸ στόμα!

Σὰς μιλῶ μὲ τὴ σκέψι πού, μὲ τὴ βοήθεια τῆς συσκευῆς πού κρατῶ, μεταβιβάζεται ἀπὸ τὸ δικό μου μυαλὸ στὸ δικό σας! Αὐτὸ τὸ μέσο χρησιμοποιοῦμε ὅταν θέλουμε νὰ μιλήσουμε μὲ πλάσματα πού ἔχουν διαφορετικὴ γλῶσσα ἀπὸ ἡμᾶς! Σὰς καλῶ νὰ παραδοθῆτε! "Ἀν παραδοθῆτε ἢ συχα καὶ φρόνιμα, δὲ θὰ πάθετε τίποτα! "Ἀν ἀντισταθῆτε, θὰ πεθάνετε! Τὰ ὅπλα πού εἶδατε νὰ κάνουν στάχτη τοὺς στρατιῶτες καὶ πού σ' ἔσας δὲν ἔκαναν τίποτα, εἶναι παιχνιδάκια μπροστὰ σὲ ἄλλα ὅπλα πού διαθέτουμε! Παραδοθῆτε!...»

Ὁ Κοντοστούπης
καὶ ὁ Βέας

Τὸ μεταξὺ, ὁ Κοντοστούπης πλησιάζει στὴν Καλιφόρνια ταξιδεύοντας μ' ἓνα μονοθέσιο ἀεροπλανάκι

Τὰ χέρια του τρέμουν καθώς κρατᾶνε τὸ τιμόνι. Τὸ πρῶτό του εἶναι χλωμὸ καὶ τὰ μάτια του πεταγμένα σχεδὸν ἀπὸ τὶς κόγχες τοὺς ἀπὸ τὸ φόβο!

— Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χεράκι του!, τραυλίζει. Δὲν τὰ βλέπω καλὰ τὰ πράγματα! Ἄν δὲν πεθάνω πρὶν προσγειωθῶ, θὰ δώσω συγχαρητήρια σὸν ἑαυτὸ μου! Ὡχ!... Ἡ καρδιά μου χτυπάει σάν.. τὰμ τὰμ ἀγρίων!

Φτάνει πάνω ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια. Δὲ βλέπει τὸ τεράστιο πλανητόπλοιο γιατί ἀνάμεσά τοὺς ὑψώνεται ἓνα ὑψηλὸ βουνό. Ἦταν φαίνεται γραφτὸ του νὰ προσγειωθῇ καὶ νὰ τραβήξῃ τὶς λαχτάρεις ποὺ τράβηξε ἀργότερα! Ἄν δὲν ὑπῆρχε τὸ βουνὸ κι' ὁ Κοντοστούπης ἔδλεπε τὸ πλανητόπλοιο, τίποτα σὸν κόσμον δὲ θὰ μιτρούσε νὰ κάνῃ νὰ προσγειωθῇ ὁ νάνος μὲ τὴ φοβισμένη ἀτολμὴ ψυχὴ!

Χαμηλώνει ἀπαλὰ τὸ ἀεροπλάνο του καὶ μ' ὅλο τὸ τρεμουλιασμά των χειρῶν του, καταφέρνει νὰ προσγειωθῇ μέσα σὲ μιὰ καταπράσινη κοιλάδα.

Πηδαίει ἔξω, κυττάζει γύρω του, δὲ βλέπει παρὰ μόνο δέντρα καὶ θάμνους καὶ παίρνει κακινούργιο κουράγιο.

— Χά, χά, χά! κάνει. Χάθηκαν ὅλοι τοὺς, μόλις μὲ εἶδαν νὰ προσγειώνωμαι! Εἶπαν μεταξύ τους: «Ὁ Κοντοστούπης, ὁ τρομερώτερος πολέμιός της ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἦρθε νὰ μᾶς ἀντιμετωπίσῃ καὶ

νὰ μᾶς ἐξοντώσῃ! Ἄς τὸ βάλουμε στὰ πόδια πρὶν μᾶς δροῦν μεγάλες συμφορές!... Καὶ χάθηκαν οἱ θρασύδειλοι!

Κυττάζει πάλι γύρω. Θέλει νὰ προχωρήσῃ πρὸ πέρα, νὰ δῇ τουλάχιστον, ἀπὸ μακριὰ πῶς εἶναι οἱ Ἀκέφαλοι γιὰ νὰ τοὺς περιγράψῃ στὸ ἄρθρο, ποὺ θὰ γράψῃ γιὰ τὴν ἐφημερίδα του, μὰ φοβάται:

— Οὐφ!, λέει. Ποῦ νὰ τοὺς δρῇ κανεὶς τώρα! Θὰ βρίσκονται κίόλας ἑκατὸ χιλιόμετρα μακριὰ! Ἐξ ἄλλου, μὲ στενοχωροῦν τὰ παπουτσία μου! Ἄς καθίσω νὰ ξεκουρασθῶ καὶ νὰ ἐτοιμάσω τὸ ἄρθρο μου!...

Κάθεται στὸ χορτάρι ρίχνοντας πάντα φοβισμένες ματιές γύρω. Μὲ νευρικές κινήσεις, παίρνει ἓνα καλαμάκι, δγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα σκυγιά καὶ ἀρχίζει νὰ φιᾶχνῃ μιὰ φλογέρα ἐνὺ σκέπτεται:

«Κι' ἂν πεταχτῇ ξαφνικὰ κανένας Ἀκέφαλος καὶ μοὺ πᾶρῃ τὸ κεφάλι; Τὶ θὰ κάνω; Ποῦ νὰ πάω χωρὶς κεφάλι ποὺ θὰ μὲ διώχνουν ὅλοι γιατί θὰ εἶμαι ἄσχημος; Ἐπειτα πῶς θὰ βλέπω πῶς θ' ἀκούω καὶ πῶς θὰ τρῶω χωρὶς κεφάλι; Ὡχ, Χριστουλάκη μου! τί ἁμαρτία ἔκανα γιὰ νὰ τυρανιέμαι ἔτσι;»

Αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης. Δὲν τὰ λέει φωναχτά. Τὸ ὕφος του εἶναι ἀγριο καί... φιλοπόλεμο καθὼς σκαλίζει τὸ καλαμάκι. Γιὰ νὰ πᾶρῃ θάρρος, ἀρχίζει νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ

άρθρο του λέγοντας δυνατά:

«...Προχωρώ μέσα στο δάσος! Ξαφνικά, ένας Άκεφαλος προβάλλει μπροστά μου:

«— Άλτ!, μου λέει. Τό κεφάλι σου ή τή ζωή σου!

«— Πίσω! του λέω. Πίσω γι'ατί σ' έφαγα! Είμαι ό Κοντοστούπης!

«— Ό Κοντοστούπης!, φωνάζει αυτός κατάπληκτος. Θεέ μου! Χαθήκα! Λυπήσου με!

«Καί πέφτει στα γόνατα κλαίοντας, δάκρυ κορόμηλο! Κάνω νά του δώσω μία στό κεφάλι!... ξέχασα! Δεν έχει κεφάλι! Κάνω νά του δώσω μία στό...»

Σωπαίνει ξαφνικά. Τό στόμα του άνοίγει μία σπιθισμή. Τά μάτια του γουρλώνουν σά δυό... ηλεκτρικοί γλόμποι! Τά χέρια του τρέμουν! Ό σκυγιός ξεφεύγει από τά δάχτυλά του καί πέφτει χάμω. Στα χέρια του μένει μόνο τό καλαμόκι, ή φλογέρα...

Μπροστά του, σέ απόσταση μαρικών δημάτων, σέρνεται πρός τό μέρος του ένα τεράστιο φίδι, ένας τρομακτικός βόας! Προχωρεί πρός τόν Κοντοστούπη μέ τό κεφάλι του όρθιο, σαλεύοντας πεινασμένα τή γλώσσα του!

Ό νάνος, τρελλός από φόβο καί πανικό καί χωρίς νά ξέρη τί κάνει, άνοιγοκλείνει τό στόμα του σπασμωδικά, σαλεύει τά μπράτσα του έξαλλα καί... χώνει τή φλογέρα στό στόμα του!

Τότε θυμάται! Θυμάται, δι-
τι σέ μία παρόμοια περίστα-

σι, μία φλογέρα τόν είχε σώσει από μία μεγάλη κόμπρα!

Καί άρχίζει νά φυσάει μέσα στη φλογέρα παίζοντας ένα τρελλό σκοπό χωρίς άρχή καί χωρίς τέλος, γεμάτο παρατονίες!

Μέσα του σκέπτεται:

«Χρι... Χριστού..λάκη μου! Δέ... δέ θέλω νά μέ φάη ό βόας! Δέ θέλω νά μέ καταπιή! Θέλω νά ζήσω! Νά ζήσω χρόνια, πολλά άτέλειωτα, ώσπου πιά νά βαρεθώ καί νά σου πώ:

— Τώρα πάρε με, Θεέ μου!.. Δέ θέλω νά μέ καταπιή ό βόας! Ή κοιλιά του θά είναι πολύ σκοτεινή καί πολύ ζεστή καί θά σκάσω εκεί μέσα!...»

Ό βόας πλησιάζει ακόμα περισσότερο στόν Κοντοστούπη κι' έπειτα σηκώνεται έντε λώς όρθιος, σαλεύοντας τό κορμί του στό ρυθμό του σκοπού πού παίζει: ό νάνος.

«Σ' εύχαριστώ Θεούλη μου!, σκέπτεται ό Κοντοστούπης έξακολουθώντας νά παίζει φλογέρα. Τόν σταμάτησες! Όσο παίζω φλογέρα, ό βόας δέ θά μέ πειράξη! Ός πότε όμως θά κρατήση αυτό;»

Κάνει ένα βήμα πρός τά πίσω, έλπίζοντας νά ξεφύγη έτσι σιγά - σιγά, μά ό βόας μ' ένα μικρό άλμα, τόν άκολουθεί από κοντά!

«Άγιοι Πάντες! σκέπτεται: ό νάνος. Πλησιάζει τό τέλος μου! Δέ θά γλυτώσω ποτέ από τά χέρια τί λέω, μωρέ! Τά χω χαμένα! Δέ θά γλυτώσω ποτέ από τό στόμα του θη-

ποτέ από το στόμα του θηρίου. Σε λίγο, τὰ δάχτυλά μου θά μουδιάσουν, τὸ στήθος μου θά κουραστοῦ νὰ φυσᾷ καί...
 "Αγιε Ὁνούφριε! Προστάτη μου! Χάνουμαι! Τί εἶν' αὐτό;»

Μιά λάμψη εἶχε ξαφνικά φα

νῆ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπη. "Ενα συννεφάκι καπνοῦ εἶχε περάσει μιὰ μόνο σπιθαμὴ πάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά του καὶ εἶχε τυλίξει τὸ φίδι.

Ὁ θόσας παύει νὰ σαλεύη. Τεντώνεται σπασμωδικὰ κι' ἐπειτα σωριάζεται χάμω καὶ γίνεται.... στάχτη!

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ νάνος μένει ἀσάλευτος, ἀπολιθωμένος ἀπὸ κατάπληξι, ἀπορία καὶ τρόμο.

"Επειτα χαμογελάει περιφρονητικά.

— Δὲν ἦταν τίποτα, λέει. Μὲ εἶχε πάρει, φαίνεται, ὁ ὕ-

Καί τότε μιὰ τρομακτικὴ σύγκρουσι ἀρχισε ἀνάμεσα στοὺς Ἀκέφαλους, τοὺς φοβεροὺς βόες καὶ τοὺς Ὑπεράνθρωπους...

πνος και είδα ένα κακό όνειρο! Χά, χά, χά! Αυτό έλειπε νά... με τρομάξη ένας παλιο-
θόδας έμμένα, τόν πιό τρομερό
κυνηγό άγρίων θηρίων που έ-
χει γεννήσει ο κόσμος! Ή-
ταν ένα όνειρο! Νά δής που
θά γυρίσω και δέ θά ύπάρχει
τίποτα πίσω μου!

Γυρίζει και... το χαμόγελο
παγώνει στο πρόσωπό του!
Ή καρδιά του παύει για μια
στιγμή νά χτυπή κι' έπειτα
άρχίζει πάλι νά χτυπάει πιο
άγρια και πιο γοργά από
πρίν! Ή μέση του λύνεται!
Τά δάχτυλά του παραλύουν
και ή φλογέρα πέφτει χάμω,
στο χορτάρι!

— Θε... Θε... Θε... Θε..ούλη
μου!, τραυλίζει. "Ενας... 'Α-
κέφαλος! Πεθαίνω!

Είναι πραγματικά ένας 'Α-
κέφαλος. Τά παράξενα και γε-
μάτα κακία μάτια του, κολ-
λημένα στο στήθος του, λά-
μπουν άπαισία! Στο ένα του
χέρι κρατάει ένα μεγάλο πι-
στόλι, που καπνίζει ακόμα!

Κυττάζει για μερικές στιγ-
μές διαπεραστικά τόν Κοντο-
στούπη κι' έπειτα λέει κάτι
σε μιάν άγνωστη γλώσσα,
δείχνοντας με το πιστόλι του
πότε τη φλογέρα και πότε τη
στάχτη του θόα.

Ο νάνος το ρίχνει στα χα-
μόγελα και στις ύποκλίσεις.

— Ναί, 'Ακέφαλέ μου!
Συμφωνώ απολύτως, 'Ακέφα-
λάκι μου! Για πές μου όμως!
... "Ας μιλήσουμε λογικά! Γι-
ατι νά μου κόψης το κεφάλι;
Τι νά το κάνης; Δέν αξίζει
μιά δεκάρα! "Ακουσέ με έ-

μένα που σου το λέω! Είναι
ένα κουτό ξεροκέφαλο! "Όλο
σε μπελάδες με θάζει! "Αν
μου το κόψης λοιπόν και το
χρησιμοποίησης ως κεφάλι
σου, όλο το μπελά σου θά
θρίσκεις! Μή μου το κόψης,
λοιπόν, το καλό που σου θέ-
λω!

Το στήθος — πρόσωπο του
'Ακέφαλου συσπάται από έ-
ναν άπαισίο μορφασμό, που
φανερώνει θυμό.

Ο Κοντοστούπη πέφτει
στά γόνατα. Ίκετευει:

— Μή, 'Ακέφαλέ μου! Μή
μου πάρης το κεφαλάκι μου!
Τι θά γίνω χωρίς κεφάλι;
Πώς θά βλέπω νά περπατάω;

Με μια άνυπόμονη κίνησι, ο
'Ακέφαλος χώνει το πιστόλι
σε μια θήκη που κρέμεται ά-
πό τη ζώνη του και από μια
τσέπη θγάζει ένα μικρό με-
τάλλινο κουτί με μια κεραία.

Ή Σιωπηλή Φωνή

ΕΣΑ στο μυα-
λό του Κοντοστούπη μια σιω-
πηλή φωνή, που είναι περισ-
σότερο σκέψι παρά φωνή,
λέει:

«Εξάμβλωμα! Πάρε το κα-
λαμάκι σου και παίξε πάλι ό-
πως έπαιξες πρίν! Μου άρέ-
σει νά σε άκούω!»

Ο νάνος μένει με το στόμα
όρθάνοιχτο.

«Τι είναι αυτό πάλι; σκέ-
πεται. Ποιός μίλησε;»

«Εγώ σου μιλάω! Πάρε το
καλαμάκι και παίξε, όπως έ-
παιζες στο φίδι! Το φίδι ήταν

δικό μου! Ήταν τὸ ἄλογό μου!...»

«Τὸ ἄλογό του; σκέπτεται μὲ ἀπορία ὁ Κοντοστούπης. Γρελλὸς εἶναι; Καί... πῶς μοῦ μιλάει;»

«Πρόσεχε τὰ λόγια σου!, λέει μὲ θυμὸ ἢ σιωπηλὴ φωνή. Σοῦ μεταδίδω τὴ σκέψι μου μ' αὐτὴ τὴ συσκευή καὶ συγχρόνως διαβάζω τὴ δική σου! Ναι, τὸ ἄλογό μου ἦταν! Ἡ φυλὴ μας ἔχει ὑποτάξει τὰ μεγάλα φίδια καὶ τὰ χρησιμοποιοῖ ὥς ἄλογα! Καμμιὰ φορὰ ὅμως ἐπαναστατεῖ κανένα τους καὶ δὲν ὑπακούει στὶς διαταγές μας! Τότε τὸ σκοτώνουμε!... Παίξε τώρα μὲ τὸ καλαμάκι σου!»

Ὁ Κοντοστούπης, τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, σηκώνει ἀπὸ χάμω τὴ φλογέρα του, τὴ βάζει στὸ στόμα του καὶ ἀρχίζει νὰ παίξει.

Φυσάει καὶ κουνάει τὰ δάχτυλά του στὴ τύχη, παίζοντας ἕνα σκοπὸ πιὸ παλαθὸ καὶ πιὸ παράτονο ἀπὸ τὸν προηγούμενο.

Κυττάζει μὲ ἀνησυχία τὸν Ἀκέφαλο, οἴγουρος πῶς αὐτὸς ἀπὸ ἀγανάκτησι θὰ τοῦ πετοῦσε στὸ κεφάλι τὴ συσκευή τῆς σκέψεως!

Μὲ ἔκπληξι ὅμως θλέπει τὸν ἀκροατὴ του, γοητευμένο ἀπὸ τὴ μουσικὴ, νὰ κάθεται σὲ μιὰ πέτρα μὲ τὴ συσκευή πάντα στὰ χέρια του καὶ νὰ κλείνῃ τὰ μάτια του μὲ μιὰ μακάρια ἐκφρασιὴ στὸ στήθος—πρόσωπό του!

«Νὰ καὶ κάτι ποῦ δὲν τῶ-

ξερα ἀκόμα, σκέπτεται ὁ νάνος μὲ θαυμασμό γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Δὲν ἤξερα πῶς ἦ- μουν τόσο σπουδαῖος μουσικός! Οὔτε ὁ Σοῦμπερτ, οὔτε ὁ Στράους, οὔτε ὁ Σοπέν, οὔτε ὁ Μπετόβεν πιάνουν μπάζα μπροστὰ μου, ἀφοῦ κατ'ὼρ θῶσα νὰ ἐξημερώσω ἕναν Ἀκέφαλο!...»

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ τὸ μάτι του σταματᾷ στὸ πιστόλι ποῦ κρέμεται στὸ πλευρὸ τοῦ Ἀκέφαλου καὶ μιὰ σκέψι ἀστράφτει στὸ μυαλό του:

«Χρὶ... στουλάκη μου! Τὰ μάτια του εἶναι κλειστά! Ἄν καταφέρω καὶ τοῦ πάρω τὸ πιστόλι, θὰ σωθῶ! Θὰ πλησιάσω σιγὰ—σιγὰ καὶ ἀθόρυβα, χωρὶς νὰ πάψω νὰ παίζω τὴ φλογέρα! Ἄγιοι Πάντες βάλτε ὅλοι μαζί τὰ ἅγια χερὰκια σας!»

Σφίγγει τὰ δόντια του γύρω ἀπὸ τὴ φλογέρα, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ προχωρεῖ. Φτάνει κοντὰ στὸ τέρας.

Ὁ Ἀκέφαλος μένει πάντα ἀσάλευτος μὲ τὰ μάτια κλειστά!

Ὁ Κοντοστούπης, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ παίξῃ, ἀπλώνει τὸ ἔνα του χέρι, ἀρπάζει τὸ πιστόλι, τὸ τραβάει ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ κάνει μερικὰ γοργὰ βήματα πίσω! Βγάζει τὴ φλογέρα ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ λέει μὲ φωνή, ποῦ προσπαθεῖ νὰ τὴν κἀνῃ ὅσο πιὸ ἄγρια μπορεῖ:

—Ψηλὰ τὰ χέρια, βρωμοτέρας, ποῦ τόλμησες νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸν Κοντοστούπη, τὸ μεγαλύτερο πολεμιστὴ τῆς

Ἀμερικῆς! Σήκω ἔπάνω πρὶν σὲ κάνω στάχτη σάν τὸ παλιόφιδό σου! Τσακίσου!

Ὁ Ἀκέφαλος ἀνοίγει πρῶτα τὸ ἕνα του μάτι κι' ἔπειτα τὸ ἄλλο. "Ἐνα ἀπαίσιο χαμόγελο παραμορφώνει τὸ στήθος —πρόσωπό του. Ἡ σιωπηλὴ φωνή του λέει μέσα στὸ μυαλό τοῦ Κοντοστούπη:

«Χά, χά, χά! Εἶσαι κωμικός, ἀγαπητό μου ἐξάμβλωμα! Φοβάσαι! Τρέμεις! Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ τραβήξεις τὴ σκανδάλη!...»

Ὁ Κοντοστούπη ἀγριεύει.

— Φοβάμαι, ἔ; γρυλλίζει.

"Ακουσε λοιπόν! Θά πάω στὸ ἀεροπλάνο μου, πού εἶναι προσγειωμένο ἐκεῖ πέρα, θά ἀπογειωθῶ καὶ θά φύγω! "Ὁχι γιατί φοβάμαι! Δὲ γεννήθηκε ἀκόμα αὐτὸς πού θά κάνη τὸν Κοντοστούπη νὰ φοβηθῇ! Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ἀντικρύζω τὴν ἀποκρουστικὴ φάτσα σου! Μοῦ φέρνει... ἔμετό! Πρόσεχε ὅμως! "Αν δοκιμάσης νὰ μὲ ἀκολουθήσης, θά σὲ κάνω σκόνη! Στάχτη!

Καί, πισοπατώντας κι' ἔχοντας πάντα τὸ πιστόλι στραμμένο πρὸς τὸν Ἀκέφαλο, κατευθύνεται πρὸς τὸ ἀεροπλάνο του.

Ὁ Ἀκέφαλος μὲ τὸ ἴδιο πάντα χαμόγελο στὸ πρόσωπό του σηκώνεται καὶ κάνει νὰ τρέξη πρὸς τὸν Κοντοστούπη.

— "Ἅγιοι Πάντες!, τραυλίζει πανικόβλητος ὁ νάνος. Χάθηκα! Θά μοῦ τὸ κόψη τὸ κεφάλι αὐτὴ τὴ φορὰ!

Καὶ τὸ δάχτυλό του πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πιστολιοῦ ξεπηδαίει μιὰ γαλάζια γλῶσσα φωτιᾶς κι' ἕνα συννεφάκι πηγαίνει καὶ χτυπάει τὸν Ἀκέφαλο στὸ στήθος τυλίγοντάς τὸν ὁλόκληρο!

— Σ' ἔφαγα!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπη μὲ ἐνθουσιασμό. Βρῆκες τὸ μάστορά σου, παλιότερας! Σ' ἔκανα στάχτη γιὰ νὰ μάθης νὰ τὰ θάζης μὲ τόν...

Τὸ συννεφάκι διαλύεται καὶ στὴ θέσι τοῦ Ἀκέφαλου, ὁ κατὰπληκτος Κοντοστούπη βλέπει τώρα... δυὸ Ἀκέφαλους, ἀπαράλλακτους μεταξύ τους!

— Ἰησοῦ Χριστέ!, μурμουρίζει ὁ νάνος μὲ δέος. Φαίνεται πὼς τὸ μυαλό μου σάλεψε, παθαίνω παρακρούσεις! Βλέπω πράγματα πού δὲν ὑπάρχουν!

Καὶ τραβάει πάλι τὴ σκανδάλη. Τὸ συννεφάκι, πού ξεπηδαίει ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ, τυλίγει τοὺς δυὸ Ἀκέφαλους καὶ διαλύεται σιγά-σιγά. Στὴ θέσι τῶν δυὸ Ἀκέφαλων, ὁ Κοντοστούπη βλέπει τώρα... τέσσερις!

— "Ἡ μεθυσμένος εἰμαι, μурμουρίζει ὁ νάνος, ἢ ἔχω τρελλαθῇ ἢ ὅλα αὐτὰ πού βλέπω εἶναι πραγματικά!

Καὶ πέφτει λιποθύμος!...

«Παρξδοῖτε!...»

ἮΝ ἴδια ὥρα, λίγα χιλιόμετρα πρὸ πέρα, οἱ Ὑπεράνθρωποι περνοῦν κρίσι-

μες στιγμές. Ἐκατοντάδες Ἀκέφαλοι καὶ φίδια εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τους ἀπὸ κάθε πλευρά.

«Παραδοθῆτε!, λέει πάλι ἡ φωνὴ μέσα στὸ μυαλὸ τῶν φίλων μας. Διαθέτουμε ὅπλα στὰ ὁποῖα καμμιά δύναμι δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ, ἐνῶ τὰ δικά σας ὅπλα εἶναι ἄχρηστα ἐναντίον μας! Μᾶς χτυπᾶτε μὲ γροθιές καὶ γινόμεστέ ἀπὸ ἓνας дуό! Μᾶς χτυπᾶτε μὲ σφαίρες καὶ πολλαπλασιαζόμεστέ! Ἕνας ἀεροπόρος σας εἶχε τὴ βλακεία νὰ μᾶς ρίξη μιὰ βόμβα! Ἡ βόμβα ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ συντροφιά ἀπὸ ἓ κατὸ δικούς μας! Τοὺς τίναξε στὸν ἀέρα! Ὅταν ὁμως ξανάπεσαν στὴ γῆ, οἱ ἑκατὸ εἶχαν γίνει... χίλιοι!»

«Τί θέλετε ἀπὸ ἐμᾶς; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὴ σκέψι. Τί ζητᾶτε ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς; Τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ;»

«Ἡρθαμε νὰ ἐγκατασταθούμε στὴ Γῆ!, ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ - σκέψι. Τὸ κλίμα τοῦ πλανήτη αὐτοῦ εἶναι περίφημο γιὰ μᾶς! Ἐξάλλου, ἐδῶ δὲ θὰ δουλεύουμε καθόλου! Ὑπάρχουν τόσα ἑκατομμύρια ἄνθρωποι γιὰ νὰ δουλεύουν γιὰ λογαριασμό μας! Ἄν ἀντισταθοῦν, θὰ πεθάνουν ὅλοι! Ἄν δὲν ἀντισταθοῦν, θὰ τοὺς ὑποτάξουμε ἀπλῶς καὶ θὰ τοὺς χρησιμοποιήσουμε ὡς ἐργάτες μας! Ἰσχυρὲς μονάδες στρατιωτικῶν μας ξεκίνησαν κι ὅλας γιὰ νὰ κυριεύσουν τὸν κόσμο! Δὲ βιαζόμαστε, ἄλ-

λῶστε! Ὁ καιρὸς εἶναι μὲ τὸ μέρος μας! Ὅσο μεγαλύτερη ἀντίστασι συναντήσουν, ὅσο περισσότερα χτυπήματα δεχτοῦν, τόσο περισσότεροι θὰ γίνουν οἱ στρατιῶτες μας! Δὲν κινδυνεύουν ἀπὸ τίποτα, ἀπὸ κανένα ὅπλο! Καταλαβαίνετε; Ἀπὸ κανένα ὅπλο!.. Ἔσεῖς ὁμως, ἔσεῖς οἱ τρεῖς μὲ τὰ παράξενα ρούχα, ποὺ πετᾶτε καὶ ποὺ δὲν παθαίνετε τίποτα ἀπὸ τὰ καπνοβόλα πιστόλια μας, μὲ θάζετε σὲ σκέψι καὶ σὲ ἀνησυχία! Δὲν ξέρω τί εἰσθε ἱκανοὶ νὰ κάνετε, μολονότι τὰ χτυπήματά σας δὲν ἀξίζουν τίποτα γιὰ μᾶς! Παραδοθῆτε!»

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ὁ Ὑπεράνθρωπος παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ οιατρέχει ἡ ἀνθρωπότης καὶ συγχρόνως νὰ μείνουν καὶ οἱ τρεῖς τους ἐκεῖ καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ ἀνακαλύψουν τὸ τρωτὸ σημεῖο τῶν Ἀκέφαλων.

«Γιατί, σκέπτεται ὁ Ὑπεράνθρωπος, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὑπάρχῃ ἓνα τρωτὸ σημεῖο! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἐντελῶς ἄτρωτα τὰ πλάσματα αὐτά!...»

«Πρὶν ἀπαντήσω, λέει ὁ ἡρώας μας μὲ τὴ σκέψι του στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἀκέφαλων, πρέπει νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς χώρας μου!... Θέλω ἓνα λεπτὸ καιρὸ!»

«Σύμφωνοι!» ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ - σκέψι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σηκώνει τὸ ἀριστερὸ του χέρι καὶ γυ-

ρίζει ένα κουμπάκι στο ρολόι που είναι στερεωμένο εκεί. Τό ρολόι αυτό δεν είναι πραγματικό ρολόι. Είναι ένα μικροσκοπικό ραδιοτηλέφωνο, με τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ κουβεντιάσῃ μ' ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἀπὸ τὴ μιὰ στῆν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ κόσμου.

— 'Εδῶ 'Υπεράνθρωπος!, λέει. Μὲ ἀκούτε κ. Πρόεδρε;

— 'Εδῶ Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς!, ἀπαντᾷ μιὰ φωνὴ γεμάτῃ ἀγωνία μέσα ἀπὸ τὸ ραδιοτηλέφωνο. Σὲ ἀκούω, 'Υπεράνθρωπε!

— Βρίσκομαι ἀνάμεσα στοὺς 'Ακέφαλους!, λέει ὁ ἡρωάς μας. Διαπίστωσα ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ὅπλα δὲν τοὺς σκοτώνει! 'Απεναντίας, κάθε χτύπημα εἶτε μὲ τὸ χέρι εἶτε μὲ ὅπλο τοὺς διπλασιάζει! Οἱ θόμβες τῶν ἀεροπλάνων τοὺς... δεκαπλασιάζουν καὶ φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀτομικὴ θόμβα, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ, θὰ τοὺς χιλιοπλασιάσῃ! Δυὸ πράγματα μένουν: ἢ νὰ παραδοθοῦμε ἢ νὰ προσπαθήσουμε νὰ κερδίσουμε χρόνο ὑποχωρῶντας καὶ καίγοντας τίς πόλεις, τὰ σπαρτὰ τὰ ὀπωροφόρα δέντρα τὰ πάντα! Θὰ τοὺς λείψουν τροφίμα ἔτσι καὶ ἡ προέλασί τους θὰ καθυστερήσῃ. Στὸ μεταξύ, θὰ θροῦμε ἴσως κάποιοι τρόποι γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσω...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. 'Ο ἀρχηγὸς τῶν 'Ακέφαλων, διαβάζοντας τὴ σκέψι του μὲ τὴ βοήθεια τῆς συσκευῆς του, καταλαβαίνει τὸ νόημα τῶν λόγων του

καὶ διατάζει ἐπιθεσι.

'Εκατοντάδες 'Ακέφαλοι καὶ φίδια ρίχνονται πάνω στοὺς 'Υπεράνθρωπους.

'Απὸ ἑκατοντάδες πιστόλια ξεπηδοῦν ἀμέτρητα συννεφάκια καπνοῦ καὶ τυλίγουν τοὺς φίλους μας, κάνοντάς τους νὰ συσπασθοῦν ἀπὸ τὸν πόνο.

Δεκάδες θόες τυλίγονται γύρω τους καὶ τὰ λεπιδωτὰ κορμιά τους σφίγγουν ἀσφυκτικά. Τὰ κόκκαλα τῆς 'Αστραπῆς καὶ τοῦ Κερανοῦ τρίζουν καὶ τὸ κορμὶ τοῦ 'Υπεράνθρωπου λούζεται στὸν ἰδρώτα!

Μὰ δὲ μένουν κι' αὐτοὶ ἀδρανεῖς. Οἱ σφιγμένες γροθιές τους χτυποῦν μὲ μανία ὁλόγυρα, χαρίζοντας τρομακτικὰ χτυπήματα! Οἱ θόες, ὅσοι ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ δεχτοῦν μιὰ γροθιά τῶν παιδιῶν ἢ τοῦ πατέρα τους, πέφτουν νεκροὶ σὰν κεραυνόπληκτοι! Οἱ 'Ακέφαλοι ὅμως δὲν παθαίνουν τίποτα! 'Απεναντίας, γίνονται ὅλο καὶ πιὸ πολλοὶ καὶ πολὺ σύντομα οἱ 'Υπεράνθρωποι εἶναι θαμμένοι κάτω ἀπὸ ἕναν τεράστιο σωρὸ κορμιῶν, πού τοὺς συμπιέζουν καὶ τοὺς συνθλίβουν!

'Ο 'Υπεράνθρωπος καταλαβαίνει ὅτι κάθε πάλῃ, κάθε ἀντίστασι εἶναι καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία. Πρέπει νὰ παραδοθῇ ἢ νὰ ὑποκριθῇ ὅτι παραδίδεται, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ ἔτσι νὰ δώσῃ στὰ παιδιά του τὴν εὐκαιρία νὰ ξεφύγουν!

«Παραδίδομαι!, λέει μὲ τὴ σκέψι του στὸν ἀρχηγὸ τῶν

‘Ακέφαλων. Παραδίδομαι!»

«Πολύ καλά!», λέει η φωνή-σκέψι. Θά βγής πρώτα εσύ από τὸ σωρὸ τῶν στρατιωτῶν μου! Θά σέ ὀδηγήσουμε στὸ πλανητόπλοιο μας καὶ θά σέ φυλακίσουμε καὶ τότε μόνο θά θγουν τὰ παιδιὰ σου! "Ἔτσι θά εἶμαι θέβαιος ὅτι δὲ θά δοκιμάσης νὰ ξεφύγης πετῶντας, ὅταν θά βγής ἀπὸ τὸ σωρό!»

«Σύμφωνοι!» λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὴ σκέψι.

Καὶ προσθέτει μὲ σιγανὴ φωνὴ στὰ παιδιὰ του:

— 'Εσεῖς θά δραπετεύσετε, Ντάνυ καὶ Ντιάνα, καὶ θά πετᾶτε πάνω ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο περιμένοντας διαταγές μου!

Τὰ κορμιὰ τῶν Ἀκέφαλων καὶ τῶν φιδιῶν παραμερίζουν γύρω του καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος θγαίνει ἔξω.

«Ακολουθήσέ με!» λέει ἡ φωνή - σκέψι.

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀκέφαλων τοῦ γυρίζει τὴν πλάτη καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ πλανητόπλοιο. Ὁ Ὑπεράνθρωπος πρὸς τὸν ἀκολουθεῖ.

Φτάνουν ἐκεῖ, μπαίνουν ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα, διασχίζουν ἓνα διάδρομο καὶ μιὰ αἴθουσα γεμάτη ἀπὸ Ἀκέφαλους, περνοῦν ἀπὸ ἓναν ἄλλο διάδρομο καὶ σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰν ἄλλη πόρτα.

«'Ανοιξέ την!» διατάζει ἡ φωνή - σκέψι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ σπρώχνει τὴν πόρτα, ποὺ ἀνοίγει ἀμέσως.

«Ἔμπα μέσα!»

Ὁ Ὑπεράνθρωπος διστάζει. Ἡ σκέψι του πηγαίνει στὰ παιδιὰ του. "Αν οἱ Ἀκέφαλοι κατορθώσουν νὰ τὰ ἐξοντώσουν, τώρα ποῦ αὐτὸς βρίσκεται μακριὰ τους;

«Ἔμπα μέσα! Ξαναλέει ἡ φωνή. Κάθε στιγμή ποῦ περνάει εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὰ παιδιὰ σου!»

Σφίγγοντας τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα, ὁ Ὑπεράνθρωπος, περνάει τὸ κατώφλι. Ἡ πόρτα κλείνει μόνη της πίσω του!

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα μετὰλλιο δωμάτιο! Σὲ μιὰ γωνιά του ὑπάρχει ἓνα κρουστάλλιο παραθυράκι. Τρέχει ἐκεῖ καὶ κυττάζει ἔξω.

Αὐτὸ ποῦ βλέπει κάνει χοντρές σταγόνες ἰδρώτα νὰ φανοῦν στὸ μέτωπό του.

Βλέπει τὸ σωρὸ τῶν Ἀκέφαλων νὰ παραμερίζη καὶ τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπὴ ξαπλωμένους χάμω, ἀναισθητούς! "Ενας μεγάλος θόας τυλίγει τὰ κορμιὰ τους καὶ τὰ σέρνει πρὸς τὸ πλανητόπλοιο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, τρελλὸς ἀπὸ λύπη, θυμὸ καὶ λύσσα, ὁρμαεῖ ἐπάνω στὴν πόρτα.

Οἱ τρομερές γροθιές του, ποῦ μποροῦν νὰ σπάσουν ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἑνὸς τάνκ, σφυροκοποῦν μὲ μανία τὴν πόρτα! Τίποτα! Ἡ πόρτα δὲν ὑποχωρεῖ καὶ τὸ μέταλλο της μένει ἀνέπαφο!

Γυρίζει στὸ κρουστάλλιο παραθυράκι καὶ ἡ γροθιά τοῦ ἥρώα μας σηκώνεται καὶ πέφτει ἐπάνω του μὲ θυελλώδη ὁρμή! Τίποτα πάλι! Τὸ

κρύσταλλο του παρύθρου ει-
ναι άθραυστο!

Ρίχνεται στους τοίχους! Τό
ίδιο άποτέλεσμα!

Ο Ύπεράνθρωπος, ό μεγα-
λύτερος ήρωας όλων τών έπο-
χών, είναι φυλακισμένος μέσα
σέ μιά μετάλλινη φυλακή, ά-
πό τήν όποία δέν μπορεί νά
εγεί!...

Τό "Όπλο τής Άσφυξίας

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-

ΠΗΣ συνέρχεται σιγά - σιγά
άπό λιποθυμία του. Άκούει
γύρω του ένα μουρμούρισμα

Είμαι Άκέφαλος! λέει ό Κοντο-
στούπης

φωνών, πού δέν μπορεί νά κα-
ταλάβη τί λένε.

«Πού θρίσκομαι; μουρμου-
ρίζει. "Έχει γούστο νά... Χρι-
στός φυλάει!... Έχει γούστο
νά πέθανα!... Δέ φαντάζομαι
όμως νά πέθανα! Θά τό κα-
ταλάβαινα!... "Αν όμως πέθα-
να έπειδή μου έκοψαν τό κε-
φάλι, πώς θά μπορούσα νά
τό καταλάβω άφού είμαι χω-
ρίς κεφάλι; "Άς άνοίξω τά
μάτια μου, δηλαδή... αν έχω
μάτια! Γιατί, αν... δέν έχω
κεφάλι, πώς μπορώ νά... έχω
μάτια;»

Άνοίγει σιγά - σιγά τά μά-
τια του, θάλπει γύρω του πολ-
λούς Άκέφαλους και τά ξα-
νακλείνει.

«Καλά τό κατάλαβα!, σκέ-
πεται μέ τρόμο. Πέθανα και
θρίσκομαι στήν Κόλαση, ανά-
μεσα στίς... άκέφαλες ψυχές
τών άποκεφαλισμένων! Γιατί
όμως, Θεούλη μου, νά μου τό
κάνης αυτό; Γιατί νά μέ ρί-
ξης στήν Κόλαση; Μήπως έ-
πειδή κάποτε όταν ήμουν μι-
κρός δέ νήστεψα τή Μεγάλη
Έβδομάδα; "Αν είναι γι' αυ-
τό, Θεέ μου, συγχώρησέ με!
"Ημουν μικρός και άνόητος
και δέν ήξερα τί έκανα! Πά-
ρε με άπό τήν Κόλαση και
στείλε με στόν Παράδεισο!
Θέλω νά άνοίξω τά μάτια μου
και νά βρεθώ... στόν Παρά-
δεισο! "Ενα - δυό - τρία!...».

Άνοίγει τά μάτια του και
άντικρυσί πάλι τούς Άκέφα-
λους. Βρίσκεται στό έσωτερι-
κό του πλανητόπλοιου και δε-
κάδες Άκέφαλοι είναι συγ-
κεντρωμένοι γύρω του και

Καί τότε ὁ ἓνας Ἀκέφαλος ἔγινε δύο!

τὸν κυττάζουν μὲ τὰ ἀλλόκοτα μάτια τους.

«Πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασι!; λέει μὲ ἀπελπισία ὁ νάνος. Θὰ μείνω γιὰ πάντα στὴν Κόλαση, μοῦ φαίνεται!»

«Εἶσαι μέσα στοῦ πλανητόπλοιό μας!; λέει μέσα στοῦ μυαλό του μιὰ φωνή. Πάρε τὸ καλαμάκι σου καὶ παίξε! Θέλουμε ν' ἀκούσουμε τὴ μουσική σου!»

«Τὸ καλαμάκι!; σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης. Ποιὸ καλαμάκι;»

«Αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀκουμπισμένο στὰ γόνατά σου!»

Ὁ νάνος χαμηλώνει τὸ βλέμμα του καὶ βλέπει τὴ φλογέρα ποὺ εἶχε φτιάξει ὁ ἴδιος.

«Τί διάβολο πάθανε μὲ τὴ

φλογέρα μου; μουρμουρίζει. Τόσο σπουδαῖος μουσικός εἶμαι ὥστε τοὺς μαγεύω;»

Καί, γεμάτος καμάρι, βάζει τὴ φλογέρα στὰ χεῖλη του καὶ ἀρχίζει νὰ παίξη ἕναν παράτονο σκοπὸ. Οἱ Ἀκέφαλοι κλείνουν τὰ μάτια τους, ἐνῶ τὸ πρόσωπο-στῆθος τους παίρνει μιὰ μακάρια ἔκφρασι.

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει τὰ πιστόλια ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὶς ζώνες τους, μὰ θυμᾶται τὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο ἐπεισόδιο στὴν κοιλάδα ὅπου εἶχε προσγειωθῇ, καὶ θγάζει ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴ σκέψι νὰ ἀρπάξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια αὐτά.

Καί τότε προσέχει κάτι, ποὺ δὲν εἶχε δῇ ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀ-

κέφαλους στέκεται κάπως παράμερα και είναι διαφορετικά ντυμένος από τους άλλους. Φορεί πράσινο παντελόνι, κόκκινες μπότες και ένα κόκκινο καπέλλο στο μέρος των μαλλιών! Στά χέρια του κρατάει μια συσκευή μεταδόσεως της σκέψεως. Στή ζώνη του κρέμεται ένα πιστόλι πιό χοντρό και πιό μακρύ από τ' άλλα.

«Τί πιστόλι είναι αυτό; σκέπτεται ο νάνος ενώ εξακολουθεί να παίζει τη φλογέρα. Και γιατί αυτός είναι ντυμένος έτσι;»

Μιά φωνή - σκέψι μίλησε μέσα στο μυαλό του:

«Είμαι ντυμένος έτσι γιατί είμαι προσωπικός φρουρός του άρχηγού! Τό πιστόλι αυτό είναι πιστόλι άσφυξίας!»

«Πιστόλι άσφυξίας!, σκέπτεται ο νάνος. Τί είναι πάλι αυτό;»

«Χά, χά, χά!, κάνει ή φωνή σκέψι. Είναι πιστόλι άσφυξίας! Κύτταξε να δής τί μπορεί να κάνει!»

Ο φρουρός με τό κόκκινο καπέλλο τραβάει τό πιστόλι του, τό στρέφει προς έναν Ά-κέφαλο πού στέκεται κοντά του και τραβάει τη σκανδάλη.

Τίποτα δέ φαίνεται, τίποτα δέν ακούγεται.

«Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει ο νάνος. Τώρα θά διπλασιαστή!»

Μά ο Άκέφαλος δέ διπλασιάζεται! Στέκεται γιά δυό - τρία λεπτά άσάλευτος με μία έκφραση τρόμου και πόνου χαλασμένη στο άπαισιο πρόσωπό του.

Άνοιγοκλείνει σπασμωδικά τό τερατώδες στόμα του, σάν να προσπαθή μάταια να άνασάνη, κι' έπειτα γέρνει, πέφτει χάμω και μένει άσάλευτος!

«Πα... Παναγίτσα μου!, σκέπτεται ο Κοντοστούπης έξακολουθώντας να παίζει τη φλογέρα. Αυτό είναι όπλο μιά φορά! Να μπορούσα να τοú τό πάρω!...»

«Ε; κάνει ή φωνή - σκέψι μέσα του. Τί είπες;»

«Τί.. τί... τίποτα!, λέει με τη σκέψι του ο νάνος. Κάτι.. κάτι γιά τους πεθαμένους! Σπουδαίο όπλο αυτό τό πιστόλι της άσφυξίας! Πώς λειτουργεί;»

Και με πλάγια άργά θήματα πλησιάζει προς τό φρουρό. Έχει κατανικήσει μέσα του την παθολογική δειλία πού τον θασανίζει. Είναι άποφασισμένος να δράση παρά να μείνη αϊχμάλωτος των αποκρουστικών εκείνων τεράτων.

«Πώς λειτουργεί;» ξανα-σκέπτεται.

«Λειτουργεί, άπαντάει ή φωνή - σκέψι του φρουρού, με ήλεκτρομαγνητικές δυνάμεις πού ήλεκτρίζουν τό σώμα έτσι ώστε αυτό διώχνει τον άέρα! Με τον τρόπο αυτό, ο άέρας μένει σε απόσταση μερικών εκατοστών από τό σώμα και τό ζωο ή ο άνθρωπος δέν μπορεί να άναπνεύση! Ή έπίδρασι αυτή κρατάει μισή ώρα, δηλαδή περισσότερο άπό όσο χρειάζεται κανείς γιά να πεθάνη από άσφυξία!»

«Μπράβο!, λέει με τη σκέ-

ψι του ό νάνος. Είσαι ένας σπουδαίος πολεμιστής και τό όπλο σου τό πιό τρομερό άπ' όσα έχω δή στή ζωή μου! 'Από δώ και μπρός θά παίζω φλογέρα μόνο γιά σένα κι' όχι γι' αυτούς τούς δειλούς! Μ' άφήνεις νά χαϊδέψω λιγάκι τή λαβή του καταπληκτικού πιστολιού σου; Τί ωραίο πού είναι!»

‘Ο φρουρός πέφτει στήν παγίδα του Κοντοστούτη. Φουσκώνει τό στήθος του μέ καμάρι κι' άφήνει τό νάνο νά άγγίξει τή λαβή του πιστολιού του.

Μέ τήν ψυχή στά δόντια άπό λαχτάρα και φόβο, ό Κοντοστούτης άρπάζει τό πιστόλι, τό τραβάει και κάνει δυο γοργά θήματα πίσω, πιέζοντας συγχρόνως τή σκανδάλη!

‘Ο φρουρός μένει ασάλευτος μέ μιá έκφρασι άπορίας και τρόμου στο πρόσωπό του.

‘Ο νάνος γυρίζει στους άλλους 'Ακέφαλους. Τούς άγριοκυττάζει, ένώ τό χέρι του πού κρατάει τό πιστόλι τρέμει σάν ξερόφυλλο, και ύποχωρεί πρόσ μιá πόρτα.

— Μή... μή... σαλέψη κανείς..., τραυλίζει, γιατί σās έφαγα!

Ξαφνικά, νοιώθει ένα χέρι νά τόν πιάνη από πίσω!

Οί Τρεις 'Υπεράνθρωποι!

ΜΕΣΑ στή φυλακή του, ό 'Υπεράνθρωπος θρίσκεται σέ άπόγνωση. Τά παιδιά του κινδυνεύουν! 'Η 'Αν-

θρωπότης όλόκληρη κινδυνεύει! Κι' αυτός είναι κλεισμένος μέσα σέ μιá μετάλλινη φυλακή, από τήν όποία δέν μπορεί νά θγῇ γιά νά τούς βοηθήση!

‘Έχει δοκιμάσει πολλές φορές νά σπάση τήν πόρτα, τούς τοίχους και τό παράθυρο, μά χωρίς κανένα αποτέλεσμα!

Ξαφνικά, καθώς είναι θυσισμένος σέ μαύρες σκέψεις, ή πόρτα άνοίγει άπτόμα και ξανακλείνει άστραπιαία, άφου πρώτα δυο κορμιά περνούν από τό άνοιγμά της και πέφτουν στο πάτωμα μέ θρόντο.

Είναι ό Κεραινός και ή 'Αστραπή και είναι άναίοθητοι!

‘Ο 'Υπεράνθρωπος τρέχει κοντά τους, μέ σπαραγμό ψυχής! Γονατίζει δίπλα τους και μέ άπέραντη άγωνία έξετάζει τό σφυγμό τους.

— Δόξα σοι ό Θεός!, μουρμουρίζει. Είναι ζωντανοί!

Τούς τρίβει τά χέρια και τά μέτωπα και σέ λίγες στιγμές, χάρις στήν άτσάλινη ιδιοσυγκρασία τους, τά δυο παιδιά - θαύματα συνέρχονται.

Σηκώνονται όρθιοι και μαθαίνουν από τόν πατέρα τους τήν τρομερή γι' αυτούς εξέλιξι τών γεγονότων. Μαθαίνουν ότι είναι και οί τρεις τους —οί τρεις πιό δυνατοί άνθρωποι του κόσμου— αιχμάλωτοι μέσα σέ μιá άθραυστη μετάλλινη φυλακή!

Μιά φωνή — σκέψι, ή σκέψι του άρχηγού τών 'Ακέφαλων πού στέκεται έξω από τήν

πόρτα, λέει μέσα στο μυαλό τους:

«Είστε χαμένοι! Χαμένοι όριστικά! Θά μείνετε μέσα στη φυλακή αυτή έσπου νά πεθάνετε από πείνα και δίψα! Στο μεταξύ όλόκληρη ή Γή θά γίνη δική μας και οι κάτοι κοί της θά ύποδουλωθούν ή θά έξοντωθούν!...»

Ή φωνή —σκέψι παύει νά μιλάει μέσα στο μυαλό τους.

Ο Ύπεράνθρωπος μουρμουρίζει μέ απόγνωσι:

— Είναι πραγματικά όλα χαμένα! Ή ανθρωπότης δέν μπορεί νά σωθή αυτή τη φορά! Οί έχθροί μας είναι πιό δυνατοί από έμάς!

— Μά δέν ύπάρχει κανένας τρόπος νά θγούμε από έδω μέσα; ρωτάει ή Άστροπή.

— "Οχι!, άπαντάει ό Ύπεράνθρωπος. Δοκίμασα νά τσακίσω την πόρτα, τούς τοίχους και τό παράθυρο, μά χωρίς κανένα αποτέλεσμα! Δέν μπορούμε νά θγούμε από έδω!

Εκείνη τη στιγμή, ό Κεραυνός, πού έκανε τό γύρο του δωματίου περιεργαζόμενος τούς τοίχους, φωνάζει:

— Πατέρα! Στο κάτω μέρος της πόρτας ύπάρχει μιá χαραμάδα, όπου χωρούν τá δάχτυλά μου!

Ο Ύπεράνθρωπος πλησιάζει εκεί, μέ καινούργια έλπίδα στην ψυχή. Έξετάζει τη χαραμάδα και τά μάτια του λάμπουν.

— Δέ χάθηκε κάθε έλπίδα! λέει. Άς δοκιμάσουμε νά εκμεταλλευθούμε την εύνοια αυτή της τύχης! Θά χάσουμε

κι' οι τρείς τά δάχτυλά μας κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας και θά τραθήξουμε με όση δύναμη έχουμε! Άν δέν κατορθώσουμε τίποτα, ό θάνατος μάς περιμένει!

Σκύβουν κι' οι τρείς, χώνουν τά δάχτυλά τους κάτω από τη χαραμάδα και τραβούν.

Οί μυώνες τους φουσκώνουν από την άπεγνωσμένη προσπάθεια πού καταβάλλουν και χοντρές σταγόνες ιδρώτα κυλούν στά πρόσωπά τους.

Γιά μερικές στιγμές δέν συμβαίνει τίποτα. Έπειτα ξαφνικά, πέφτουν κι' οι τρείς πίσω, ενώ ή πόρτα ξεχαρδαλώνεται και άνοίγει, όπως άνοίγει τό σκέπασμα μιáς κονσόρας!

Ο δρόμος είναι άνοιχτός! Οί Ύπεράνθρωποι είχαν κατορθώσει τό αδύνατο και άπίθανο! Είχαν σπάσει την άθραυστη μετάλλινη φυλακή τους!

Χωρίς νά χάσουν ούτε στιγμή, οι ήρωές μας όρμουν έξω. Βρίσκονται μέσα σ' ένα μακρύ διάδρομο, όπου δέν ύπάρχει κανένας Άκέφαλος.

Από τό βάθος του διαδρόμου, πρós τά δεξιά, άκούνε μιá φωνή, τη φωνή του Κοντοστούπη, νά λέη:

— Ψηλά... τά χέρια όλoι σας γιατί σάς έφαγα!

Τρέχουν πρós τά εκεί και άντικρύζουν ένα άπροσδόκητο θέαμα.

Μέσα σέ μιá μεγάλη αίθουσα είναι συγκεντρωμένοι έκατοντάδες Άκέφαλοι. Κοντά

στην πόρτα του διαδρόμου, ο Κοντοστούπης στέκεται τρέμοντας ολοκληρωτικά και μέ.... αργιο ύψος, κρατώντας ένα μεγάλο πιστόλι και απειλώντας μ' αυτό τα τέρατα!

Ο Υπεράνθρωπος τόν πιάνει από το μπράτσο και ο Κοντοστούπης, νομίζοντας πως τόν είχαν αρπάξει έχθροι από πίσω, σπαρταράει σαν ψάρι από την τρομαρα του.

— Μη!, ξεφωνίζει. Παραδίνομαι! Παρα...

Γυρίζει, βλέπει τόν Υπεράνθρωπο και τα παιδιά του και παίρνει κουράγιο.

— "Α!, κάνει. Έσείς είστε; Κι' ήμουν έτοιμος να σάς... επιτεθώ! Τό βλέπεις αυτό τό πιστόλι, Υπεράνθρωπε; Είναι πιστόλι άσφυξίας! Μπάμ και πάνε οι 'Ακέφαλοι! Τους σκοτώνει, Τζιμ! Τους σκοτώνει σου λέω! Πάρε το και καθάρισέ τους, γιατί εγώ... συχαίνομαι τα αίματα!

Ο Υπεράνθρωπος παίρνει γεμάτος άπορία τό πιστόλι και τό στρέφει προς τους 'Ακέφαλους, πού στέκονται ακίνητοι μέσα στην αίθουσα με τά χέρια ύψωμένα. Σημαδεύει έναν άπ' αυτούς και τραβάει τή σκανδάλη. Καμιά λάμψη δέ φαίνεται και κανένας ήχος δέν άκούγεται.

Τό πρόσωπο - στήθος όμως του 'Ακέφαλου παραμορφώνεται από άγωνία. Τό στόμα του άνοιγοκλείνει σπασμωδικά, σαν να προσπαθή μάταια να άνασάνη.

Οί άλλοι 'Ακέφαλοι κυττάζουν με τρόπο τό σύντροφο

τους να λυγίζει σιγά-σιγά και στο τέλος να πέφτη άναίσθητος, νεκρός, από έλλειψη οξυγόνου!

Μιά φωνή - σκέψι λέει μέσα στο μυαλό του Υπεράνθρωπου:

«Λυπή σου μας! Λυπήσου μας! Μη μάς σκοτώνης!»

«Δέν ξέρω αν θα σάς σκοτώσω ή όχι! άπαντάει ο Υπεράνθρωπος με τή σκέψι του. Πάντως, θέλω δυο πράγματα από σάς. Να μου πihτε πού θρίσκεται ο άρχηγός σας και να μείνετε όλοι ακίνητοι εδώ! Ένας από σάς άς με οδηγήσει άμέσως στον άρχηγό σας! Έσύ εκεί!»

Ένας 'Ακέφαλος με τόν τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο - στήθος του θγαίνει άπό τό πλήθος και προχωρεί μέσα στο διάδρομο.

Οί 'Υπεράνθρωποι κι' ο Κοντοστούπης τόν άκολουθούν. Ο νάνος βαδίζει φουσκώνοντας καμαρωτά τό στήθος του και λέγοντας στον Ντάνυ και στη Ντιάνα:

— Χά! Νόμισαν πως μπορούσαν να τά θάλουν με τόν τρομερό Κοντοστούπη! Στην άρχή έκανα ύπομονή λέγοντας στον έαυτό μου πως είναι ντροπή να τά θάλη κανείς με πλάσματα πού... δέν έχουν κεφάλι! Στο τέλος όμως έχασα τήν ύπομονή μου και..αν δέν έρχόσαστε ξαφνικά έσείς, θα τους είχα καθάρσει όλους! Χά!

Φτάνουν μπροστά σε μία πόρτα. Ο 'Ακέφαλος τήν δείχνει στον Υπεράνθρωπο και

κάνει μερικά θήματα πίσω με τρόπο.

‘Ο Υπεράνθρωπος λέει στα παιδιά του:

— Γκρεμίστε την!

‘Ο Κεραυνός κι’ η ‘Αστραπή παίρνουν φόρα και πέφτουν πάνω στην πόρτα με τὰ χέρια άπλωμένα μπροστά.

‘Η πόρτα κλονίζεται, γέρνει και πέφτει με θρόντο. Μ’ ένα πήδημα, ό ‘Υπεράνθρωπος θρίσκειται μέσα στο δωμάτιο με τό πιστόλι της άσφυξίας προτεταμένο.

Μέσα στο δωμάτιο, καθισμένος πίσω από ένα γραφείο με παράξενο σχήμα, είναι ό ‘Αρχηγός των ‘Ακέφαλων. Μπροστά του είναι τοποθετημένη μιά συσκευή μεταδόσεως της σκέψεως. Δίπλα του, πάνω στο τραπέζι, είναι άκουμπισμένο ένα πιστόλι άσφυξίας.

Τό χέρι του κάνει νά κινηθή πρός τό πιστόλι, μά ό ‘Υπεράνθρωπος τόν σταματάει λέγοντάς του με τή σκέψη του:

«Μείνε άκίνητος άλλοιώς θά πεθάνης από άσφυξία! Τό πιστόλι πού κρατώ είναι πιστόλι άσφυξίας! Για νά μὴν πεθάνης τώρα άμέσως, πρέπει νά κάνης ό,τι σου πώ: Πρώτα θά μοῦ παραδώσης όλα τὰ πιστόλια άσφυξίας πού υπάρχουν μέσα στο πλανητόπλοιο. Έπειτα, θά καλέσης πίσω έδω όλους τούς στρατιώτες σου πού έξαπέλυσες έναντίον τοῦ κόσμου! Τέλος, θά τούς θάλης όλους μέσα στο πλανητόπλοιο και θά άπογειωθήτε!

“Ως τή στιγμή άπογειώσεως, θά σεβαστούμε τή ζωή σας! Από τή στιγμή όμως εκείνη κι’ έπειτα, θά σάς πολεμήσουμε στον άέρα!...»

«Καλά... άπαντάει με συντριβή ό άρχηγός των ‘Ακέφαλων. Θά κάνω ό,τι διατάξης!»

* * *

Τήν άλλη μέρα, οί φίλοι μας είναι συγκεντρωμένοι πάνω στο σπίτι του ‘Ιζίμ Μπάρτον γεμάτοι χαρά για τήν έπιτυχία της άποστολής τους. ‘Ο ‘Ιζίμ διηγείται στή γυναίκα του τις περιπέτειές τους.

— “Όταν τό πλανητόπλοιο άπογειώθηκε, λέει στο τέλος, και θγήκε από τήν ατμόσφαιρα της Γης, ένα δικό μας πλανητόπλοιο, πού τό περίμενε εκεί, τοῦ έρριξε μιά άτομική βόμβα. Τό πλανητόπλοιο έγινε κομμάτια! Οί ‘Ακέφαλοι από μερικές χιλιάδες πού ήσαν έγιναν εκατομμύρια! Εύτυχώς όμως —όπως ύπολογίζαμε— πέθαναν όλοι από άσφυξία γιατί έξω από τήν ατμόσφαιρα της Γης δέν υπάρχουν άέρας για νά αναπνέουν!

‘Ο Κοντοστούπης, πού καμαρώνει σάν γύφτικο σκεπάρνι, θέλει νά τρομάξη τόν Τσιπιτοίπ. ‘Ανεβάζει τό πουλόβερ του πάνω από τό κεφάλι του και πηγαίνει κοντά στο τερατάκι μορφαζοντας άγρια.

— Είμαι ‘Ακέφαλος!, γρυλλίζει.

Μά ό Τσιπιτοίπ τοῦ ανταποδίδει τή φάρσα. Κυττάζει πρός τήν πόρτα τοῦ δωματίου γουρλώνει τὰ μάτια του από

τρόμο τάχα, ανοιγοκλείνει τὸ
ράμφος του καὶ μурμουρί-
ζει:

— Χα... χαθήκαμε! Ἕνας
...Ἀκέφαλος!

Ὁ νάνος νοιώθει τὰ μέλη

του νὰ παραλύουν ἀπὸ τὸν
τρόμο. Ἡ ἀνάσα του πιάνεται
καὶ ἡ καρδιά του χοροπηδάει
σὺν τρελλῇ.

— Πε...πεθαίνω!, τραυλίζει.
Καὶ πέφτει λιπόθυμος!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀσπρίτη
Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώσται,

Τὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 25, ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα, ἀποτελεῖ σταθμὸ στὴ ζωὴ καὶ στὴ
σταδιοδρεμία τῆς οἰκογένειας τῶν Ὑπερανθρώπων! Στὸ
τεύχος αὐτὸ ἀρχίζει μιὰ νέα σειρά ἡρώϊκων περιπετειῶν
ὅπου ὁ

ΣΑΤΟΥΡ Ο ΜΑΥΡΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

μὲ ἓνα ὀλέκλιορο πλῆθος ἐχθρῶν τοῦ ἀνθρώπου προσπαθεῖ
νὰ ὑποδουλώσῃ τὴ Γῆ καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα στὸ Ἑγκλη-
μα, ἐνῶ ἐμεῖς —οἱ μόνον δυστυχῶς ποῦ μπορούμε νὰ τὸν
ἀντιμετωπίσουμε —ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ ματαιώσουμε τὰ
ἀπάνθρωπα σχέδιά του!

Συγκρούσεις, Τίτανομαχίες, Ἡρωϊσμοί, Κατορθώματα
Κωμικὰ Ἐπεισόδια, Γέλια, Ἀγωνία, Ἐνθουσιασμός!

Διαβάστε ὅλοι τὸ τεύχος 25!

Δικοί σας
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΚΕΡΑΥΝΟΣ
ΑΣΤΡΑΠΗ

Υ. Γ.— Ἰσχύει καὶ αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα ἡ δήλωσις ποῦ
ἔκανα τὴν περυσμένη. Θὰ... σπάσω στὸ ξύλο ὅσους δὲν
πάρουν τὸ τεύχος 25!

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἑβδομαδιαῖον Περιοδικὸν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:	
Ἑτησία δραχ.	110.000
Ἑξάμηνος δραχ.	55.000
Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:	
Ἑτησία δολλάρια	7
Ἑξάμηνος δολλάρια	4

Ἑκδόσεις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38
ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

Ἀριθ. 24 — ΔΡΑΧ. 2.000

Ἰα προηγουμένα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι.
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 1)2 καὶ 5
—7 1)2, πλὴν τῶν ἀπογευμάτων
Τετάρτης καὶ Σαββάτου.)

Ἑμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ: Γεωρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἐχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στά προσωρινὰ γραφεῖα μας
(Λέκκα 23) οἱ δυὸ πρώτοι τόμοι τοῦ «Υπερανθρώπου» (τεύχη 1—8
καὶ 9—16).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιά τῖς ἐπαρχίαις καὶ τὸ ἐξω-
τερικὸν ἐπιβάρυνσις γιά ἔξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιά ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, διθλοδοτικὰ ἐκάστου
τόμου δραχ. 5.000.

ΕΞΕΔΟΣΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ
Γῆ κινδυνεύει!	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦν-
ται.	14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰταμένων
Δίσκων.	15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.	16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.	17) Ἀστραπὴ, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ.
7) Σύγκρουσις Γιγάντων.	19) Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατῶν.	20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
9) Κεραυνὸς, ὁ Γυῖς τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου.	21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρ-
μων.
10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.	22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου
Ἑλέφαντα.
11) Οἱ Ἀετοὶ ἐξορροιοῦν!	23) Ἡ Ἀστραπὴ ἐπιτίθεται.
12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου	24) Στὴν Ἀγκαλιά τῶν Ἐρ-
πετῶν.

ΠΙΣΤΑ ΠΕΠΤΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

ΠΙΑΣΑΜΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΝΟΧΟΥΣ ΤΟΥ ΖΑΜΠΑ, ΠΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΑΝ ΚΙ' ΕΦΕΡΑΝ ΕΔΩ ΤΟΝ ΓΟΡΙΛΛΑ!

ΟΣΟΙ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ!

